

Devenir monstre.

Pèls, escames i cicatrius

DEVENIR MONSTRUE.
PÈLS, ESCAMES I CICATRIUS

Erto Prat Martín

NIUB: 20309483

Títol: *Devenir monstree.*

Pèls, escames i cicatrius

Tutora: Raquel Muñoz

Curs 2022 - 2023

Treball de Final de Grau

Àmbit de Gravat

Línea d'art imprès i edició

Facultat de Belles Arts

Universitat de Barcelona

Vull agrair a totxs lxs monstrues que estan al meu costat, que ens acompanyem i influïm en el nostre creixement i supervivència.

Gràcies a lxs de casa, Pauli, Jara, Bárbara i Sayen, per a ser família, cuidar-me i ensenyar-me.

Gràcies a lxs meves amigxs, Ando, Araya, Isa, Zuri, Pau, Zak, Arel i Mari, que encara que ens haguem distanciat o que estiguem en espais molt distants, us sento a prop i us ho agrairé sempre.

Gràcies a Sol, que tot i la llunyania mai t'he deixat de sentir al meu costat.

Gràcies al Keno, l'ésser que més feliç m'ha fet, que m'ha ensenyat que es pot estimar fora de les relacions humanes.

Gràcies al meu germà Aniol que, tot i les complicacions, sempre ha estat allà.

Gràcies als meus adre, Ester i Ferran, que sempre m'han donat suport i ànims en els meus projectes artístics.

Gràcies al barri, per donar-me un espai on poder ser i créixer en comunitat.

Gràcies a lxs dissidències, pels espais que generem entre nosaltres, sense aquests no hagués sobreviscut en aquesta ciutat.

I per últim, gràcies a lxs que lluiten i lluitem junts.

També agrair a totes les persones que han participat en el projecte.

Gràcies a Ali, Zak i Aimar, per confiar en mi i tatuar-vos tot i la meva poca experiència.

Gràcies a Sof i Boira per venir a fer-me companyia i registrar d'una forma tan bonica el projecte.

Gràcies a Bianca i Konor, per fotografiar el procés amb tanta estima.

Gràcies a Raquel i Montse, per entendre'm i captar el projecte, acompanyant-me de la millor manera que es podia.

Índex

1. Paraules clau / Keywords	3
2. Abstract	3
3. Objectius	5
3.1. Conceptuals	5
3.2. Materials	5
4. Introducció	6
4.1. Context	7
5. Marc conceptual	10
5.1. Des dels marges, cap als marges	10
5.2. Transfeminisme i anarquisme	10
5.3. Vivència com a resistència i lluita, entorn com espai imprescindible per a mutar	14
5.4. Cossos monstruosos, trans i mutants	18
5.5. Violència, càstig i cos	26
5.6. Queers i capitalisme	30
6. Metodologia	33
6.1. Mural com a acció política en context urbà	34
6.2. Tatuatge com a reconstrucció del cos	38
6.3. Publicació autoeditada	42
7. Devenir monstre. Pèls, escames i cicatrius	44
7.1. Procés de creació	44
7.2. Esbossos previs	44
7.3. Registre	47
7.4. Obres finals	51
8. Conclusions	62
9. Bibliografia / Webgrafia / Fonts documentals	63

1. Paraules clau. Keywords

monstruositats, carnalitat, mutants, dissidència, cos, càstig
monstruosities, carnality, mutants, dissident, body, punishment

2. Abstract

Monstruositat com a resistència política al gènere imposat. El projecte parla de les identitats dissidents des dels éssers subalterns i aposta per a la reconfiguració del cos no hegemònic a través del tatuatge i de generar espais d'alteració del cos de forma no-mixta i segura. Amb una base de dibuix molt important, s'han retratat les identitats monstruoses de les persones properes per a agrair l'estima mútua i també generar una autovalidació mitjançant l'apropiació d'un terme pejoratiu com el que seria ser monstre. S'abraça el concepte per a donar valor als afectes entre dissidències com a forma d'ajuda mútua per a la supervivència com a acte reivindicatiu. Profunditza en com les identitats dissidents perillen a causa de la culpa i el càstig que han d'arrossegar històricament, que es queda plasmat en el cos. Dona valor als espais dissidents com a forma de superació d'aquest males-tar.

Tot queda plasmat en tres propostes artístiques. A través d'una sala mural on hi ha representats tots els éssers del meu entorn, en la seva forma més monstruosa, uns tatuatges fets a persones dissidents per acostar el cos no hegemònic als éssers subalterns, i una publicació que recopila tots els processos de creació i la vivència personal del càstig i la culpa a través de textos.

Monstruosity as a form of political resistance to imposed gender. This project deals with dissident identities from a subaltern being point of view and opts for a non-hegemonic body reconfiguration towards tattooing and also to create body-alteration spaces in a non-mixed and safe way. Mainly based in a drawing technique, a portrait of monstrous identities of close people has been performed in order to acknowledge mutual esteem and also generate self-validation towards appropriation of a pejorative condition (as monster is usually considered). We embrace this concept in order to appraise affections between different dissidences as a form of mutual help and to achieve survival as a form or a demanding action. It studies deeply how dissident identities are endangered because of guilt and punishment that have been historically imposed and how these are reflected in their bodies. It evaluates dissident spaces as a way to overcome this discontent. All this is reflected in three artistic proposals. First of them is a mural hall (graffiti hall) where all beings from my environment are reflected in their most monstrous way. The second proposal are tattoos made on dissident people in order to bring closer non-hegemonic bodies to subaltern beings. Third one is a publication where all creation processes and punishment and guilt personal experiences are collected in different texts.

3. Objectius

3.1 Conceptuals

Parlar de la monstrositat com a manera de viure les identitats trans i dissidents.

Generar espais de transformació i materialització de la identitat a través del mural i el tatuatge.

Base conceptual que dona peu a la realització del projecte, autores que han relacionat i reivindicat les identitats trans de forma crítica.

3.1 Materials

Sala amb un mural que evoqui com jo visc la meua identitat a través de la representació dels vincles que m'han acompanyat.

Generar un espai on poder transformar-se i retrobar-se amb l'ésser monstuós personal.

A través del tatuatge, reapropiar-se i reconstruir el cos.

Tatuar en aquest espai a tres persones trans amb textures que remetin a la monstrositat.

Registrar tot el procés en una publicació autoeditada.

4. Introducció

“Prefiero mi nueva condición de monstruo a las de mujer u hombre, porque esa condición es como un pie que avanza en el vacío y señala el camino a otro mundo.”
(Preciado, 2020, p. 44)

Devenir monstree. Pèls, escames i cicatrius és una apologia a la monstruositat com a acte reivindicatiu i una manera d'autoafirmar les identitats trans i dissidents de gènere.

Les persones trans suposem un trencament del sistema hegemònic de gènere, els nostres cossos surten de la norma i desafien la diferència sexual.

Són identitats que s'allunyen de l'estructura capitalista de la família nuclear, organismes estèrils, hormonats, mutants i en etern canvi. Cossos que no es poden controlar.

El projecte neix de la necessitat de donar valor a totes aquelles *monstrues* que m'han acompanyat en el procés de convertir-me en una, d'estimar-lo i reivindicar-lo com a agent polític que resisteix en contra de la lògica cis heterosexual.

Faré ús de la paraula “monstree” com a recurs per a emfatitzar i barrejar el concepte de monstruositat amb la identitat de gènere dissident en una sola paraula. Aquest concepte neix de no creure en una identitat predeterminada i fixa, sinó en una que muta i es va adequant a les necessitats, tant personals com wde l'entorn; del qual s'alimenta i l'afecta en el seu creixement.

La norma t'expulsa de l'estat del benestar pel fet de ser dissident i els espais escollits alternatius t'acullen i t'ensenyen a estimar-te, a tu i a la lluita per a ser tu mateix.

No només vull donar honor i visibilitat a l'entorn que m'ha acompanyat i nodrit, sinó que a través del projecte també vull generar un espai on la dissidència pugui esdevenir *monstree*, i sentir-se còmode per a retrobar-s'hi i abraçar la diferència.

El projecte es materialitza en tres peces. En una primera part hi ha una sala on he realitzat un mural amb totes les monstrues que m'han acompanyat al llarg de la meva vida, juntament amb textures i formes que s'enllacen i que remetent a la unió entre carnalitats polièdriques. Aquesta sala pretén ser una manera d'honorar a totes aquestes identitats que m'han conformat i també un espai on poder esdevenir un ésser que va en contra de la naturalesa.

A més, aquest espai ha esdevingut un estudi de tatuatge, un lloc on acollir a persones trans i dissidents i tatuar-los textures que remetent a epidermis animals i naturals perquè, a través d'aquest medi, es puguin retrobar amb la seva identitat.

Finalment, totes les parts del projecte han quedat recopilades en una publicació autoeditada que engloba el registre del procés de producció del mural i dels tatuatges, i textos amb base política i personal per a complementar-la.

Pel que fa a la memòria, vull assenyalar l'ús d'un llenguatge neutre en el treball. Per a parlar tant en plural com en abstracte dels windividus, faig un ús del gènere neutre, a través de la lletra “e”, ja que és la forma més real d'incloure totes les identitats que poden conformar el treball o s'hi puguin sentir interpel·lades.

4.1 Context

El context des d'on parteix el projecte és el més proper, dona importància al que és personal i identitari, al barri i l'entorn que m'envolta, entenent la política des de la vivència.

Soc una persona transmasculina, utilitzo pronoms masculins i em mostro com a noi en la majoria d'entorns; tot i això, soc una persona no-binàrie. No he tingut sempre aquesta identitat, ni sento que sempre hagi estat així. He passat per molts moments personals i identitaris sense entendre'ls de forma fixa, passant com a bollera, marika i no-binàrie, moments que han estat molt presents en la meua vida, i ho continuen estant.

En tot aquest procés he rebut molta estima per part de les meves amigues i de l'entorn dissident, de gènere i sexualitat; però també he rebut rebuig en àmbits més normatius i als familiars. Aquesta intolerància, majorment no explícita, em va apartar de la meua ciutat d'origen, d'entorns i persones de la infància i adolescència. Vaig anar-me'n de manera voluntària perquè se'm feia molt tancat, sentia que el context no em permetia ser.

En mudar-me a Barcelona, vaig conèixer persones dissidents, i vaig transitar espais antagònics que mai havia vist a la meua ciutat d'origen. A través d'aquestes experiències, em vaig obrir més a mi mateix i em vaig permetre ser. L'entorn em va donar un espai fora de l'hegemonia de gènere on tenia cabuda. Gràcies a totes les persones trans que he anat coneixent vaig descobrir diferents maneres de viure la identitat i d'experimentar-la, sense culpa ni expectatives, ni necessitat d'arribar a un punt final. M'ha permès tant mutar com no fer-ho.

Aquest context han estat, sobretot, el barri de Sants de la ciutat de Barcelona i els espais de militància llibertària i transfeminista, on he après de política, lluita i autogestió col·lectiva. Llocs okupats que serveixen tant de punt de trobada política com d'oci alternatiu. La lluita per l'okupació està molt present a la meua vida, ja que gràcies als espais autogestionats es poden generar altres tipus de vides al marge de les institucions i indrets per a les dissidències, ja que representen en si mateixos una resistència contra el sistema i generen cultura i discursos antagònics al poder hegemònic, permetent així la visibilització d'altres veus oblidades pel poder i les institucions.

A la vegada, aquests espais estan atacats, tant legalment com discursivament. Juntament amb l'aparició de discursos en contra de l'okupació, hi ha un augment dels discursos trànsfobs a través del "feminisme TERF", un feminisme privilegiat que només contempla la figura de la dona cis-hetero i blanca, i que suposa un atac directe a les identitats trans.

El context sociopolític on s'ha dut a terme el projecte és aquest, donant valor a la vida alternativa autogestionada del barri pel barri, a través del transfeminisme, l'antiespecisme i amb una base política llibertària.

Anteriorment a aquest projecte, m'he centrat sobretot en el mural i el gravat, seguint una temàtica sobre la lluita en contra de la gentrificació i la reivindicació de l'okupació, el transfeminisme i l'antiespecisme dins el context de ciutat, des de la meva vivència.

Barrio Cemento, on elaboro un llibre d'artista i fanzine que tracta la gentrificació i les seves violències al barri de Sants, no només aborda els efectes que té sobre el barri, sinó també visibilitza les resistències al "progrés urbà" amb una perspectiva transfeminista, antiespecista i anticapitalista. Parla de lluita per l'okupació i la defensa dels Centres Socials Autogestionats i Okupats (C.S.O.A.) a través de l'acció directa al carrer. El llibre d'artista i fanzine es componen per diverses monotípies on s'assenyalen els espais que actualment estan en obres, i per tant en procés de gentrificació, i recopila un seguit de fotografies de murals i grafitis generats des de la resistència.

Figura 1. *Barrio Cemento*, Llibre d'artista i fanzine

Figura 2. *Barrio Cemento*, Llibre d'artista i fanzine

Un altre projecte que fa de base és un mural col·lectiu que vaig realitzar amb unes companyes: Berta Ondoño, Mariona Ribas i Isabel Solans. La intervenció se situa a Can Vies, un espai okupat i autogestionat del barri de Sants, on es genera una reapropiació de la història de Can Vies i de la seva okupació des d'un punt de vista transfeminista. Damunt aquest mur fem un paral·lelisme amb el cel i l'infern, on el cel és el món capitalista i urbanitzat, i l'infern és la resistència transfeminista, representada a través de tots els éssers que l'habituen.

Figura 3. Mural Can Vives

5. Marc conceptual

5.1 *Des dels marges, cap als marges*

Aquest projecte s'emmarca en un context molt concret i definit, que tot i entrar dins el marc acadèmic pretén centrar-se a arribar a un públic dissident i menys relacionat amb el món de l'art; es planteja des dels marges i cap als marges com a forma d'entendre l'art i la producció artística. L'objectiu principal és generar un espai segur i còmode per a la dissidència, a través d'un projecte fet des d'aquesta i per aquesta. Totes les persones que hi participen, tant les que m'han acompanyat en el procés, com les que hi han participat, són persones dissidents, queer i trans. Ha estat un projecte fet de forma no-mixta, sense la participació d'homes cis-heteros.

L'obra final i el projecte van dirigits al meu entorn i vincles, no prioritzant arribar a una sala d'exposició o espai acadèmic. Per això són obres que se situen fora de l'espai institucional, donant més valor a la intimitat.

Per a mi el contingut conceptual, teòric i polític d'un projecte ha de ser conseqüent i el màxim coherent amb la seva materialització. Per tant, he volgut que l'obra resultant fos accessible a la dissidència de la millor forma que he pogut.

5.2 *Transfeminisme i anarquisme*

El transfeminisme i l'anarquisme són la base política i conceptual del discurs que engloba aquest projecte. Davant la necessitat de reinventar els feminismes que només tenen en compte la identitat de la dona cis-hetero i blanca, sorgeix el transfeminisme. Es tracta d'una corrent que amplia els subjectes de la lluita; sense lxs trans, les putes, les bolleres, les bisexuals, les racialitzades, les migres, les no binàries, les neurodivergents, les psiquiatrizades, les marikes, les discapacitades o les preses, no hi ha feminisme. Dins aquest pensament en el que crec i lluito, l'anarquisme i la ideologia antiautoritària són imprescindibles com a base de la lluita en contra de totes les opressions i en contra de l'estat i la institució que en formen part.

El sistema hetero-cis actua sobre els nostres cossos, vides i formes de relacionar-nos a través de diverses opressions com el masclisme, la transfòbia o la putofòbia. El feminisme queer es basa en el fet que aquestes opressions que es reproduïxen diàriament, i la lluita està en la nostra quotidianitat, com a maneres de relacionar-nos i d'entendre la vida.

(Grupo de trabajo queer, 2005)

Venimos del feminismo radical, somos las bolleras, las putas, lxs trans, las inmigrantes, las negras, las heterodisidentes... somos la rabia de la revolución feminista, y queremos enseñar los dientes; salir de los despachos del género y de las políticas correctas, y que nuestro deseo nos guíe siendo políticamente incorrectas, molestando, repensando y resignificando nuestras mutaciones. Ya no nos vale con ser sólo mujeres.

(Red PutaBolloNegraTransFeminista, 2010)

Com explica Diego Marchante (2009) en la seva tesi doctoral *“TRANSBUTCH: Luchas fronterizas de género entre arte y la política”*, als anys setanta el feminisme comença a agafar com a base de lluita el cos per generar una experiència política al voltant. El privat i personal passa a ser política, i s’agafa com a eix de lluita. El feminisme d’aquesta època enfocava el sexe com a quelcom natural només tenint en compte els cossos blancs, cis i heteros. Actualment, el feminisme ha canviat i ha agafat moltes formes, però aquest feminisme transexcluent perdura i existeix a través de grups de dones cis que manifesten obertament el seu rebuig cap a les identitats i cossos trans, anomenades col·loquialment com a “TERFS”. És més endavant als anys vuitanta, que apareix la idea que no hi ha diferències significatives a partir del sexe, sinó que aquestes diferències són de gènere. Es planteja el gènere com a construcció social que s’imposa de forma sistemàtica.

En néixer ens adjudiquen uns rols en funció a la morfologia genital i a través d’aquests ens obliguen a construir la nostra identitat. El subjecte del feminisme dels anys 60 entra en crisi, ja que des dels marges del feminisme (negres, bollereres, trans) es comencen a qüestionar les seves polítiques. El feminisme blanc és insuficient i subjecte d’exclusió, perquè invisibilitza les identitats negres i bollereres a través de la supremacia blanca i la sexualitat obligatòria.

A finals dels anys vuitanta, es comença a introduir la teoria “queer” dins els feminismes. La identitat és un enfrontament directe en contra dels règims normatius i es qüestiona com a un factor estable. “Queer” és un terme subversiu, espontani, mutable i polític, que desconstrueix els discursos hegemònics a través de la identitat dissident.

Apareix com a denúncia i alternativa a les identitats gais i lesbianes que començaven a entrar dins la norma, integrant-se a l’acadèmia. És una forma de reflexió crítica on es tenen en compte les diferències de privilegis entre l’orientació sexual, sexe, raça o classe social.

És a partir dels anys noranta que les teories queer qüestionen la idea d’un únic subjecte polític “dona” i “homosexual”. Diverses autores com *Teresa de Lauretis*, *Dona Haraway*, *Judit Butler* i *Eve K. Sedwick* exploren la idea de la identitat com a performance més enllà del sistema sexe-gènere, i inicien un discurs que trenca amb la norma de la diferència sexual.

La construcción social del sexo en género y la asimetría que caracterizan a todos los sistemas de género a través de las culturas (aunque en cada una de un modo particular) son entendidos como ligados sistemáticamente a la organización de la desigualdad social. El sistema sexo-género, en suma, es tanto una construcción sociocultural como un aparato semiótico, un sistema de representación que asigna significado (identidad, valor, prestigio, ubicación en la jerarquía social, etc.) a los individuos en la sociedad. Si las representaciones de género son posiciones sociales que conllevan diferentes significados, entonces, para alguien ser representado y representarse como varón o mujer implica asumir la totalidad de los efectos de esos significados. Así, la proposición que afirma que la representación de género es su construcción, siendo cada término a la vez el producto y el proceso del otro, puede ser reformulada más exactamente: la construcción del género es tanto el producto como el proceso de su representación. (De Lauretis, 2000: 11).(Marchante, 2015).

El transfeminisme apareix com a discurs i pràctica crítica per fer de paraigües a totes aquelles identitats i subjectes subalterns a les categories heteropatriarcal, persones fora de la normalitat i la funcionalitat, que reben violència tant física com psicològica, o directa com indirecta. (Valencia, 2017). En aquesta lluita les etiquetes han agafat molta importància, però part del discurs és entendre el gènere i la sexualitat fora d'aquestes. Hi ha un tracte de la sexualitat i del gènere com si es poguessin encasellar dins unes identitats rígides i fixes, un discurs violent cap a la no normativitat. Es genera una vigilància sobre les persones subalternes, que de forma social se'ls obliga a seguir unes etiquetes, que marquen com relacionar-se i viure la sexualitat i el gènere. Tot i que les etiquetes són importants per a visibilitzar les identitats fora de l'heteronorma, ha d'anar junt amb deixar ser i viure la identitat als ritmes que cada persona necessiti, no pas obligar a compartimentar-se en una de concreta i fixa. Les etiquetes tenen una funció i són rellevants pel llenguatge i per a la visibilització de les identitats no hegemòniques, perquè s'entenguin dins un món binari i normatiu. Tot i això, aquest llenguatge és limitant a les vides i experiències.

Donar lloc a la flexibilitat de mutar i transitar les diverses identitats. Existeixen persones assignades homes en néixer que són no binàries i lesbianes, igual que existeixen *butchs* que s'hormonen amb testosterona i no per això deixen de ser dones lesbianes, homes trans que són *bolleres*, homes *marikas* que no són gais, i homes gais que no són *marikas*, o *marikas* que són dones trans. És crucial donar valor i validesa a les experiències de les persones *queer*, sense negar a ningú la seva forma de viure la identitat ni buscar la validació del sistema per encaixar en aquest. És crucial entendre el transfeminisme generant espais i discursos que permetin viure el gènere des de la flexibilitat i la mutació, de forma crítica no només amb la lluita en contra del sistema hetero-cis, sinó en contra de qualsevol autoritat i opressió. L'antiautoritarisme, i per tant l'anarquisme, ha d'anar plegat amb el transfeminisme.

L'anarquisme és un sistema polític, teòric i metodològic que aposta per a la destrucció de qualsevol autoritat, especialment les que exerceixen les organitzacions burocràtiques-repressives de l'Estat. A causa del sistema vivim opressions cada dia que parteixen d'una jerarquia. És un sistema legitimat per l'Estat, que reprimeix a qui va en contra de les seves normes a través d'una pràctica punitivista que fa ús de l'exèrcit, la policia i les presons. La proposta anarquista tracta d'abolir qualsevol autoritat i paral·lelament construir una societat amb un model polític basat en la igualtat, la llibertat plena i l'horitzontalitat, gestionada col·lectivament. Dins els trets generals i comuns, hi ha molta varietat d'ideologies dins el moviment llibertari.

La ideologia queer i transfeminista i l'anarquisme van agafades de la mà. Els dos moviments sorgeixen com a desprestigi en contra de l'autoritat i aposten per una futura societat anticapitalista, no només proposant abolir l'Estat, sinó també la construcció a poc a poc d'una societat horitzontal i sense opressions. L'Estat i el sistema cis-heterosexual formen part de la mateixa violència, sent l'heteronorma un suport bàsic per al sistema capitalista.

L'anarquisme no necessàriament és transfeminista, ja que pot mantenir pràctiques racistes, masclistes i homòfobes, emmascarades amb un discurs antiautoritari. L'aparició del transfeminisme i la lluita queer en els moviments llibertaris, posa en evidència que no pot existir l'anarquisme sense la lluita en contra de la norma binària de gènere.

Per altra banda, el queer no pot existir amb l'Estat, que és el responsable de la reproducció i execució de violències d'opressió sexual i de gènere. Acceptar la institució dins el queer és acceptar totes les opressions que a escala sistemàtica i històrica s'han exercit sobre les identitats dissidents.

La revolució sexual i la revolució social han d'anar juntes, ja que es complementen entre elles. El pensament queer complementa la revolució social com a element superador de la distinció entre sexe, gènere i patrons de comportament sexual, imposicions que s'han de destruir en la construcció d'alternatives de vida. Una revolució queer sota un Estat no faria més que repetir els rols autoritaris d'aquest, igual que una revolució anarquista sense el queer reproduiria els rols binaris i sexuals que han estat creats per l'Estat.

(Anarqueer, 2011)

La interseccionalitat de les lluites des del transfeminisme és essencial també en els projectes artístics. *Grafikasmutantes* és un compte que publica el seu contingut a través de la plataforma Instagram on des del transfeminisme reivindica diverses lluites, com la defensa de la terra, i les lluites anticalcàries, antiracistes i anticlassistes. A través d'imatges i text genera continguts polítics de forma concisa i contundent. Em serveix com a exemple de lluita feta des de la dissidència i per a la dissidència, que també reivindica altres lluites.

Figura 4. *Grafikasmutantes*, Instagram.

Figura 5. *Grafikasmutantes*, Instagram.

Figura 6. *Grafikasmutantes*, Instagram.

5.3 Vivència com a resistència i lluita, entorn com a espai imprescindible per a mutar

La vivència com a agent polític valuós en la lluita té de base el cos i la identitat.

Tots els meus projectes anteriors parlaven de política de forma molt directa i material, però per a aquest treball vaig veure necessari enfocar-me més en la vivència i en el valor de la vida de les persones que viuen al marge de la norma.

La lectura de *Las malas* va motivar-me, ja que a través d'una vida vaig entendre més que mai la lluita transfeminista. És la primera novel·la de Camila Sosa, escriptora i actriu *travesti* Argentina, que va ser publicada el 2019. Es tracta d'una obra fictícia i autobiogràfica que s'ambienta principalment durant el 2002. S'hi descriu l'experiència i vida de l'autora des de la seva infància fins a l'adulthood. Parla de la relació amb la seva família, tot el procés de descobriment de la identitat, les violències que rep i reben les seves companyes, i la vida en grup de les *travestis* i treballadores sexuals de l'època, descrivint la xarxa que tenien i que al llarg dels anys els van prendre.

La novel·la tracta de les vivències trans, *travestis* i de les dones a l'Argentina dels anys noranta, a Córdoba, i posa de manifest com ser trans es tracta de dues facetes, la fúria *travesti* i la festa de ser *travesti*. Mostra tant la violència que reben i també tota l'alegria i empoderament de la identitat, i la lluita i política que fan a través de la seva existència i quotidianitat. Parla de les seves companyes dissidents com éssers fora de l'humà, com a monstres. Explica com les *travestis* surten de nit, ja que el dia és l'espai per als humans normals i benestants. Si elles surten durant el dia, reben l'hostilitat i violència com a "càstig" per a ser i existir. El món les castiga per ser precàries i pobres, però no els dona cap oportunitat per a canviar-ho.

El tumor de nuestro resentimiento. La amargura de nuestra orfandad. El lento homicidio cometido sobre las de nuestra especie, las zorras, las lobas, las pájaras, las brujas. Voy a repetirlo a pesar del pecado literario: y también las ganas de matar. Muy fuertes, provenientes de un lugar desconocido y sin nombre, la madre de nuestra violencia, allá en el fondo de nuestra violencia, allá en el fondo de nuestra memoria, todo ese registro olvidado en el proceso de desensibilización al que nos sometíamos día a día para no morir. (Sosa, 2019, p. 161)

En paral·lel a la violència rebuda als carrers, parla de la casa com a espai segur. Un punt molt central és la casa d'un personatge, la Tia Encarna, una *travesti* més gran, que acull a les *travestis* que no tenen casa i genera un espai de trobada entre elles. Dins la casa poden ser elles mateixes, parlar dels seus temes sense censura. Es converteix en el lloc on es poden cuidar i refugiar del món. Tota la violència que reben és relatada des de la ficció i la realitat, i parla que no lluiten directament a causa de la vida precària, ja que s'han de centrar a sobreviure. Però recalca com la lluita es transporta al cos, perquè és seu i no els hi poden treure.

El cos pren una forta dimensió i importància, és pel qual reben violència i des d'on reivindiquen la seva identitat. Ens ensenya que la lluita no es tracta només del que es veu, sinó també de mantenir la teva identitat dins un context hostil. És l'acció més política que es pot fer.

Me pregunto qué habría pasado si, en vez de mandar la rabia a lo más hondo de nuestra alma travesti, nos hubiéramos organizado. ¿Qué pasó, en cambio? ¿Adónde nos llevó tragarnos el veneno? A morir jóvenes. Porque, salvo en esos súbitos y rabiosos estallido fratri-cidas, las travestis no matábamos ni una mosca. (Sosa, 2019, p. 127)

Un altre llibre semblant que parla de la biografia d'una persona dissident, des d'on relata la lluita i la política des del cos, la identitat i els vincles, és *Stone Butch Blues*, una novel·la escrita per Leslie Feinberg. La novel·la relata l'horror i la violència que rep le protagonista primer com a persona *butch* i després com a persona trans. Relata la vivència i l'acompanyament entre les dones tren-cades que estan apartades del patriarcat, l'amor entre elles i les possibles i impossibles aliances entre elles. Aquesta novel·la la vaig llegir en un moment de dubte i crisi amb la meva identitat, on no estava còmode sent una noia, però no sabia cap a on tirar, també per falta de referents. Al llegir *Stone Butch Blues*, un relat des de la mirada de les identitats *butch*, lesbianes, *bolleras*, transmasculines i *marimachos*, se'm va obrir un món de possibilitats i un imaginari que fins fa poc no havia tocat.

Obre la porta a totes les feminitats no hegemòniques, a les feminitats masculines i a les masculinitats des de la dissidència, posant valor a la pluma *butch*, que ha estat molt invisibilitzada al llarg de la història. Un viatge al món *butch-femme* a mitjan segle XX als Estats Units, abraçant la història de les dissidències sexuals i de gènere, de les seves lluites, la repressió, la violència policial i tota la discriminació lesbòfoba i misògina.

Le protagonista és Jess, una *marimacho* judie de classe obrera, que deixa els estudis amb 14 anys per entrar al món laboral. A través d'ella descobrim el món de les fàbriques als anys 50, les resistències de les treballadores, les vagues, l'organització sindical en un context on el tancament de fàbriques i la disminució d'oferta laboral afecta a tota la col·lectivitat, incloent-hi la comunitat *butch*. En aquella època les *butch* no trobaven feina a causa de la discriminació lesbòfoba que hi havia, i moltes van començar a injectar-se testosterona per a tenir *passing* com a homes cis i poder entrar al món laboral. Com a conseqüència van passar per un rebuig per part de la comunitat lesbiana i feminista, ja que no entraven dins els paràmetres de dona normativa. La seva existència va implicar violència i rebuig en tots els espais.

“Llevo toda la vida luchando por defender lo que soy. Estoy cansada. Ya no sé cómo seguir adelante. Creo que esta es la única forma que consigo imaginarme de seguir siendo yo y sobrevivir.” (Feinberg, 2021)

La novel·la ens parla de cossos que no entren dins un món rígid dins el binarisme de gènere, on les petites accions de la quotidianitat es converteixen en violència. En paral·lel ens parla de la solidaritat entre invertides i com la xarxa afectiva es converteix en un suport per a la vida. La casa, els bars i els espais ocults on es poden trobar fora de la mirada externa. Parla de la solidaritat i supervivència a través d'afrontar juntes els atacs, juntes les *butchs*, *femmes*, *drag queens* i treballadores sexuals. Les relacions interpersonals es converteixen en la família i el suport que tenen entre marginades. (Casielles, 2021)

Chonguitas. Masculinidades de niñas, format per una recopilació de vivències d'infàncies masculines protagonitzades per infants que els hi van assignar el gènere femení en néixer, és un llibre propulsat per Valeria Flores i Fabi Tron.

És un projecte que fa present el record i la memòria d'aquestes infàncies, on a través de la vivència d'aquestes qüestiona el gènere i la identitat, l'obligatorietat del gènere a través d'una imposició basada en els genitals, que afecta en la vida, cos i aparença.

El caràcter polític del projecte és reclamar els espais de comprensió, diàleg i significació per a legitimar pràctiques dissidents de les infàncies i discursos fora de la norma.

Aquests són molts dels exemples de llibres i novel·les que parlen de transfeminisme i política de la identitat a través de la vivència i la vida de les persones dissidents, fets des de persones dissidents i enfocats a visibilitzar, sense parlar d'experiències que no són pròpies.

Altres llibres que m'han inspirat pel projecte són:

Feinberg, Leslie. *Drag King Dreams*,

Lemebel, Pedro. *Tengo miedo torero*,

I Tarrío, Xosé. *Huye, hombre, huye*.

En aquests relats no es parla de la vivència com a un fet individual i aïllat de l'entorn, sinó que dona valor a com un entorn dissident ajuda i acompanya en l'exploració de la identitat i en la supervivència. Són memòria de referents que han obert portes a altres persones a poder ser, i a construir la seva pròpia identitat al marge de les normes imposades. En un sistema on la cisheteronorma és imposada, els relats dissidents són necessaris per a visibilitzar vides alternatives.

Com expressa Donna J. Haraway (1999) (Marchante, 2015) "Los organismos no nacen, se hacen". És important entendre que quan naixem se'ns imposen unes normes que no s'adapten a tothom, i quan no s'adapten a un entorn normatiu, aquest es torna hostil i violent.

Hoy lo veo claro: si no me hubiera dado igual el mundo ordenado y supuestamente feliz de la norma, si no hubiera sido porque me repugnaba el paraíso de la familia y de la nación, si no hubiera preferido mi fetichismo a vuestra heterosexualidad normal, si no hubiera optado por mi desviación de género frente a vuestra salud sexual, nunca hubiera podido escapar ... o, para ser más preciso, nunca hubiera podido descolonizarme, desidentificarme, desbinarizarme. Es verdad que he sufrido exclusión y rechazo social, pero nada de eso hubiera podido compararse a la destrucción de la vida que hubiera venido con la aceptación de la norma. (Marchante, 2023).

Rebem exclusió social, i un entorn que abans era agradable es torna insuficient i violent. Els espais dissidents són essencials, ja que a causa de la violència molta gent trans i queer marxa dels llocs on ha nascut o han d'abandonar vincles anteriors per a poder ser i viure en tranquil·litat. En *Las Malas* ho veiem en com ens parla de la casa de la Tia Encarna, un exemple de com les travestis generen un espai de trobada en una casa, que acaba sent l'espai segur i de trobada de les marginades.

Desde que pisé por primera vez la casa de la Tía Encarna pensé que era el paraíso, acostumbrada como estaba a ocultar siempre mi verdadera identidad en las pensiones en que vivía, a sufrir como una perra con el pingo estrangulado en unas bombachas siempre un talle más chico. En aquella casita rosa, en cambio, las travestis paseaban desnudas por el patio que rebalsaba de plantas y se hablaba con toda naturalidad de las consecuencias del aceite de silicona, se confesaban entre risas los sueños inconfesables, se mostraban los moratones de las noches de guerra, (Sosa, 2019, p. 127)

Els espais no-mixtos dins el marc del transfeminisme són espais sense homes cisheteros. Són una necessitat real, de lluita i d'acció directa combativa. És important situar-nos en el context i en quina posició hem tingut les dones i persones dissidents en aquest sistema i recorregut històric, que s'observa a través dels relats i biografies anteriors. Històricament i actualment, vivim una gran violència cap a la nostra identitat, als nostres cossos i a la nostra manera de viure. Els espais mixtos, que són tots els que venen donats de manera sistemàtica, han exercit una gran violència contínua en nosaltres i els nostres cossos. A causa d'aquesta violència quotidiana i diària, els espais no són segurs per a nosaltres, i per això van començar a aparèixer aquests espais . Es tracta d'una necessitat per tenir moments de trobada i de compartir experiències de forma segura.

Es podria dir que per tenir-los i garantir-los , en el món en el qual vivim, els hem de buscar nosaltres. El lloc, la casa i l'entorn influencien cada dia a la vida de les persones, i és important cuidar els espais i els vincles que generem i com ens tractem entre nosaltres, per a no reproduir les mateixes violències de les quals hem escapat. L'ajuda entre éssers per a garantir la supervivència és un factor que trobem en la naturalesa, existint un fenomen natural que m'ha servit com a referència cap a representar els vincles entre la monstruositat.

L'al·lelopatia és un fenomen biològic en què els organismes generen compostos bioquímics que influeixen en la supervivència, creixement i reproducció d'altres organismes. Poden causar efectes benèfics (al·lelopatia positiva) o perjudicials (al·lelopatia negativa). Cada organisme es complementa de forma diferent entre altres, variant l'efecte en cada relació. (Sánchez, 2021)

Aquest fenomen em serveix per a parlar de com entre la dissidència ens afectem entre nosaltres, en el nostre creixement i supervivència. En el marc d'explorar la monstruositat he realitzat un mural on hi ha un paisatge monstruós fet a través de plantes, que s'enreden entre elles. Seguint aquest concepte he volgut representar els vincles que ens garanteixen la supervivència entre dissidències. Les plantes que han conformat el mural han servit per a fer els dissenys dels tatuatges del projecte.

Figura 7. Mural, paisatge monstruós de plantes

Figura 8. Mural, paisatge monstruós de plantes

5.4 Cossos monstruosos, trans i mutants

“Somos como un atardecer sin lentes de sol”, decía la Tía Encarna. “Nuestro fulgor enceguece, ofusca a los que nos miran y los asusta.” Es cierto, siempre podemos partir. Y nuestro cuerpo va con nosotras. Nuestro cuerpo es nuestra patria.” (Sosa, 2019, p. 152)

Un monstre és un ésser amb característiques normalment negatives que neixen fora de la normalitat de la naturalesa. Són éssers híbrids, entre humans, animals no-humans, elements naturals, necrològics, tecnològics i industrials. La seva dimensió és anormal i tenen facultats sobrenaturals. Inspiren por i repugnància, i actuen en contra dels valors morals.

Des de petit que he sentit un interès especial cap als monstres. Me'n recordo d'un peluix que tenia, un ratpenat. A mi em veies i observaves una nena, dolça, amb ulleres i un cabell llarg de color marró que a vegades estava recollit amb dues cuetes. Solia anar amb vestits, sovint de flors. Però si baixaves una mica la mirada veies que agafava de la mà un ratpenat de peluix, una mica destrossat. Amb un somriure a la cara gaudia d'anar acompanyada del ratpenat, que quan havia de descansar posava en un cotxet de joguina de color blau adornat amb planetes. Aquesta imatge m'ha perseguit tota la meva vida i ha estat crucial. Un dia em vaig posar a dibuixar la meva transició de la infància a la joventut, on la nena que jo era es transformava en el peluix, com em transformava en aquest ésser. Fa uns mesos parlant amb una amiga quan va veure aquest dibuix, me'n va ensenyar un que ella havia fet igual feia un temps. Ens vam adonar que no era casualitat i que les persones trans ens hem identificat amb els éssers subalterns de forma natural. Dues persones en contextos i entorns diferents vam fer el mateix dibuix seguint el mateix patró per a representar la nostra identitat.

Figura 9. Dibuix d'infància de transformació en peluix de ratpenat.

Figura 10. Dibuix d'infància d'una amiga

Les identitats dissidents com a monstres dins el sistema cis-hetero patriarcal, éssers híbrids, mutants, anormals, deformes, que generen por i rebuig als humans, som cossos que escapen de la norma i la resisteixen, creant la nostra pròpia no-norma. No existeix la naturalesa de la norma, la “naturalesa” de la feminitat i la masculinitat. Franz Kafka relata la història d'un mico humanitzat, anomenat Pedro el Rojo, on fa un discurs a l'acadèmia científica. No presenta la història d'humanització com una història d'alliberació, sinó com una crítica a l'humanisme europeu. El simi té dues opcions quan és capturat, o viure en una gàbia física com a mico, o viure dins la gàbia de la subjectivitat humana. En *Yo soy el monstruo que os habla*, Preciado pren aquesta figuració per dirigir-se a l'acadèmia de psicoanalistes cisheteros, havent d'entrar a la gàbia de la cisheteros per a poder sobreviure, entrant en l'etiqueta “d'home trans” que el discurs mèdic i legal ha imposat.

La dissidència com a perillosa i antinatural és un discurs que ha estat creat des de la norma cis-hetero, a través de la categorització, discurs i pràctiques clíniques. Ens encasellen en gàbies del gènere i de la sexualitat, i quan no entres en aquestes o en vols sortir se't cataloga com a malalt. Preciado ens explica com tot i estar fora de la norma, les persones dissidents continuem entrant en aquestes gàbies. Ell va sortir de la gàbia de gènere femení que se li va assignar per a entrar en una altra, la d'home trans amb cos viu de gènere no-binàrie, però entrant-hi per elecció, i també necessitat. Reivindica que és millor la gàbia que s'ha construït que la que ens imposen d'home i dona cis. Mai podrà ser una dona, per totes les decisions que ha pres, i mai podrà ser un home, pel seu passat dissident i polític, per tant, no pot no ser un monstre, per tan l'ha de reivindicar i estimar.

La desobediència del gènere assignat és el que practiquem les persones trans, quan no volem ni podem complir els cànons del gènere, per això la idea de voler arribar a un gènere concret és errònia. No existeix el desig a semblar o voler ser un home o dona cis, sinó el de trencar amb la norma i permetre'ns viure el gènere de la forma que ens ve de gust.

Part també de la identitat dissident és trobar una sortida dins un món cis-hetero, ja que la norma existeix i fa pressió sobre els nostres cossos. L'hormonació és una sortida que molta gent trans trobem per a suportar la violència i la norma. S'intenta sortir del règim de la diferència sexual, però això no implica la llibertat.

Dins els subalterns, és igualment fàcil tornar a entrar a la gàbia del gènere, per exemple en cas que vulguin aproximar la identitat cap a la norma del gènere no assignat.

La monstruositat no és només ser trans, sinó fer del cos i la ment un espectacle públic i privat de desig i transició, com a forma de fabricar la llibertat.

Es diu que les que tenim identitat som les subalternes (migres, trans, marikas, bolleres...) però som realment nosaltres qui tenim una identitat fixa? La gent normativa són persones amb una identitat i amb uns privilegis per a seguir la norma, mai qüestionada. Elles sí que tenen una identitat concreta, que es repeteix com a patró i és inqüestionable. Només es qüestiona i es posen en dubte les identitats dissidents, perquè són les que posen en perill la norma. Les identitats són una xarxa complexa de relacions de poder i de privilegis, i tot el que surt de la norma cis-hetero occidental es categoritza com a diagnòstic, erroni o és criminalitzat.

Al llarg de la història, i encara actualment, se'ns considera, la nostra subjectivitat, cos i psique, una patologia. Fins al 2018 ser trans era considerat una malaltia mental legislativament. Categoritzar i castigar a la dissidència és una mostra de la por que tenen que una identitat qüestioni tot un sistema.

De mi útero rebelde y después testosterónico debieron salir también todas las otras estrategias: la rabia que me hizo desconfiar de la norma, el goce de la desobediencia. Como los niños repiten los gestos que les procuran placer y aprendizaje una y otra vez, así repetí yo los gestos que rompían la norma para encontrar una salida. (Preciado, 2020, p27)

El cos trans és una metamorfosi. La negació a la norma i de la simplificació de la identitat és el pas cap a l'experimentació de la identitat. La mutació constant que causa l'exploració ens converteix en éssers que viuen en transformació i s'obren al desig. És un atac i revolució al poder heteropatriarcal, a la identitat imposada i al nom propi, on la persona trans perd el seu cos i identitat per a construir-ne una, com a resistència i potència de vida.

Amb l'aparició de tota resistència sorgeix el control per part de les institucions, el mercat, la indústria farmacèutica i qualsevol forma de poder que se sustenti a través de la norma, davant d'un cos desconegut i sense explorar. La medicina i les lleis han fet creure que transicionar es tracta d'una mutació definitiva, extrema i irreversible, quan realment no existeix un punt final on hagi "aconseguit" completar-te. La mutació trans és un procés fàcil i bonic que s'adapta a cada persona i vivència, no és perillosa. El règim de la diferència sexual ens oprimeix, i presenta com a perillós i danyós tot el que surt de la norma.

«¿Qué vengo a hacer aquí? Vengo a ser terrible. Soy un monstruo, decís. No, soy el pueblo. ¿Soy una excepción? No, soy todo el mundo. La excepción sois vosotros. Vosotros sois la quimera y yo soy la realidad.»

VICTOR HUGO, El hombre que ríe (Citado por la artista Lorenza Bóttner en su tesis «¿Discapacitada?») (Preciado, 2020)

Viure fora del sistema cis-hetero és molt difícil i violent, ja que arrosseguem i conservem les conviccions històriques del gènere i la sexualitat del segle XIX. Un ordre polític i econòmic basat en el patriarcat hetero colonial, que dicta què és verdader i fals, què pot ser visible i què ha de ser invisible, a què es permet existir i què vol fer inexistent. A través d'aquests codis s'estableix una jerarquia entre els éssers que l'habiten. És important generar relats d'autoficció fora dels relats normatius per visibilitzar que l'heterosexualitat no és una pràctica o identitat sexual, sinó que és un règim polític que basa tot a la potència del cos a la seva capacitat reproductiva. Tot el que surt de la dicotomia home-dona i penis-vagina és catalogat com a fetitxe. Aquestes resistències no només les trobem en la identitat de gènere sinó també en els cossos, quan de forma biològica existeixen els cossos intersexuals, que no poden ser assignats de forma directa a un sexe concret. La violència policial, judicial, estatal i psiquiàtrica, és aplicada cap als cossos per a conduir-los cap a la norma. Actualment, ja no existeix una violència tan explícita, però fins fa relativament poc a la dissidència se la tancava i sotmetia a violències psiquiàtriques, fent ús de les teràpies conductistes i farmacològiques com a dispositiu de control. Eren considerades una inversió sexual, psicòpates transexuals, hermafrodites i malaltes. El cos trans es considerava malalt i grotesc en comparació al cos "original" i "sa" de les persones cis.

D'aquí la reivindicació de la monstruositat. Des de sempre la dissidència s'apropia del nom amb el qual se l'ha atacat, com per exemple la paraula "queer". (Preciado, 2020)

Yo, reivindico mi derecho a ser un monstruo,
ni varón ni mujer,
ni XXY ni H2O.

Yo, monstruo de mi deseo,
carne de cada una de mis pinceladas,
lienzo azul de mi cuerpo,
pintora de mi andar,
no quiero más títulos que cargar,
no quiero más cargos ni casilleros adonde encajar,
ni el nombre justo que me reserve ninguna ciencia.

(Shock, 2001)

La identitat com a híbrida, una criatura que es crea a través de la realitat social i també fictícia. Haraway en *Manifest Cyborg* defineix la identitat com un compost entre l'orgànic, místic, textual i polític. Ens defineix com a quimeres, híbrids entre màquines i organismes. Resumeix que totes nosaltres som cíborgs, organismes que no neixen, sinó que es fan. Cap construcció és total. No existeix el fet de ser "dona" d'una manera natural, ni de forma essencial. La identitat cis-hetero es manté i s'imposa per a sustentar el treball, i l'economia capitalista, englobant en el gènere la reproducció, sexualitat, cultura, el consum i la producció. La identitat sustenta el règim polític de l'heteronorma, que sustenta el treball a través de la família nuclear i els rols assignats. Aquests rols i estructura es mantenen a través del llenguatge. La lluita dels cíborgs és en contra de la comunicació perfecta amb significats clars per a cada cosa, organisme i element, generant un llenguatge adaptable a les necessitats, identitats i cossos.

En la tradició occidental han persistit dualismes, sistemes i lògiques de dominació cap a les dones, persones racialitzades, la naturalesa, les treballadores, els animals, les persones queers, aquests dualismes se'ns han implantat en la nostra educació i cultura, el dualisme, home/dona, bo/dolent, jo/altre, ment/cos, cultura/naturalesa.

El jo és el que no pot ser dominat, un ésser autònom, sense límits clars. La cultura de l'alta tecnologia desafia aquests dualismes, ja que s'ha arribat a un punt on no estan clars els límits entre l'humà i la màquina. No és clar si som màquines o humans qui seguim les pràctiques codificades. Tant en el discurs formal com en la vida diària seguim uns codis i patrons, igual que les màquines. Haraway defensa que som cíborgs, ja que som humans que seguim uns patrons codificats com les màquines.

En paral·lel, la imatge dels organismes es basa en els recursos del sistema sexe-reproductiu. Els cíborgs desconfien de la matriu reproductora i de la natalitat, confiant en la regeneració. A través d'una ferida sorgeix la part regenerada, produint un nou membre que pot ser monstruós, duplicat, i per tant més poderós. La dissidència hem estat ferides, volem la regeneració del cos i la identitat cap a un somni utòpic sense gèneres. D'organismes que es regeneren a través de les ferides, que eliminen els codis imposats per a convertir-se en híbrids que es formen fora de les imposicions del poder i dels llenguatges correctes. El cíborg és un organisme fora del perfecte i codificat.

(Haraway, 2020)

Tengo la lengua sucia, llena de mierda y estoy bien orgullosa de poder utilizarla sin vergüenza, porque considero que el lenguaje obsceno o soez no solo es más potente y comunicativo que las palabras "normales/normativas" sino que además transgrede una ley, una de las peores, la de lo "adecuado" y lo "cometido". (Torres, 2014, p. 11)

Haraway i Torres aposten per un llenguatge no perfecte, de les monstres, propi i que s'ha de construir sense la por de generar rebuig i escàndol. Tot el que creiem està codificat i colonitzat per la biopolítica governamental que busca racionalitzar la vida de les persones a través dels seus cossos. Quan sentim desig fora del normatiu, o vivim una expressió que trenca amb les normes apareix la humiliació i el càstig.

Diana J. Torres en les seves performances no provoca indiferència, fent sentir al públic des de violència fins a fàstic. Torres ho defensa dient que veiem cada dia violència al telediari, però aquesta no ens escandalitza. A través de la performance vol demostrar que no té por al que oprimeix i com a través de la sexualitat pot lluitar i trepitjar a la civilització, amb el cos com a eix de treball i de lluita. El *pornoterrorisme* és un moviment artístic que permet gaudir de les noves representacions alternatives del cos, des de l'elaboració d'un imaginari sexual alternatiu entre sexualitats perifèriques i dissidents que l'heteronorma i el porno clàssic margina.

Viure l'esguerro de la sexualitat a través de fer ús del cos com a font de goig, a través de la sexualitat, i de la barbàrie dels cossos violentats i assassinats. Es treuen els estereotips de gènere i els esquemes a través de l'art ridiculitzant la norma. (Torres, 2011)

El pornoterrorisme no només es tracta d'una arma discursiva, sinó d'una pràctica de desobediència civil i sexual que lluita contra la submissió social a través del cos. Té la capacitat d'escandalitzar sectors molt diversos, des dels que històricament s'han considerat més progressistes i llibertaris fins a la ultradreta catòlica i lliberal. Fora del mercat i de l'heteronorma, aquesta pràctica traspasa totes les capes socials, escandalitzant i fent replantejar la sexualitat imposada i el desig. (Valencia, 2013)

A través de la sexualitat imposada i el desig, el sistema ens encasella en etiquetes a partir de l'ull exterior. Necessiten entendre la monstruositat tot i el rebuig que genera, la necessiten classificar i fer-la entrar dins els seus paràmetres. Torres parla de com aquesta censura i encasellament fa sortir la seva part més subalterna, mastodòntica i terrorífica, vol donar motius per a tenir por com a rebuig a la humanitat i a les seves normes, estratègies i estructures. La sexualitat i identitat transgressora en un principi no és una cosa escollida, però ja que existeix i som així surt el desig de ser amos de la nostra identitat i delictes a ser dissidents. La societat et posa una etiqueta sense demanar-te permís, com a impuls urgent de classificar tot el desconegut. Com a resposta abracem aquestes etiquetes que ens volen violentar, per a acostar-nos entre nosaltres i espantar els agents de la normalitat.

Así, yo me llamo marimacho, bollera, desviada, pervertida, delincuente, blasfema, fea, enferma. Sería una pérdida de tiempo absoluta intentar luchar contra ese práctica tan extendida de etiqueta (yo misma la llevo a cabo muchas veces sin darme cuenta) y tampoco sería de recibo conformarse sin más. Por eso yo me erijo en todo lo que dicen que soy para serlo con razón, para serlo más y mejor cada día, para construir con todo ello esta identidad bastarda hija de mil pecados que finalmente es lo que me hace ser quién soy y lo que me acerca a otrxs monstruxs para establecer alianzas (Torres, 2014)

El concepte de les persones trans com a subalternes també ha estat relacionat amb la dona que va en contra de la norma cis-heteropatriarcal.

L'exposició *El meu cos coneix cants inaudits, la carn diu vers, soc carn espaiosa que canta. Una recerca sobre gènere, monstruositats i esdevenir altrx* realitzada al Bòlit, Girona, agafa de base el llibre *El riure de la medusa* d'Hélène Cixous i genera una recerca col·lectiva per a qüestionar culturalment el gènere i l'anormalitat. Parla de la dona monstra, reivindicant aquesta figura mitològica com a representació de totes les dones que no han seguit les normes estètiques i morals.

La cultura popular ha perseguit i criminalitzat a la feminitat que no ha seguit les normes del binarisme de gènere, relacionant-ho sempre amb els éssers malvats i repugnants (les bruixes, harpies, males mares...) tot creat des de la por masculina. La dona es converteix en una amenaça del patriarcat, una amenaça en contra de la cultura, cossos perseguits pel patriarcat.

El text de sala que inicia l'exposició, escrit per Ingrid Guardiola (2023) parla històricament des del relat bíblic que ha estat el pilar de la cultura occidental, misogin i sexòfob, per exemple a través de personatges com Lilith o Eva. El cos de la dona al llarg de la història ha estat una amenaça pel patriarcat, com podem observar a través de la persecució de les bruixes. En el llibre *Calibán i la bruixa* Silvia Federici parla de com aquesta persecució va ser clau per al Nou Món i pel desenvolupament del capitalisme, la colonització i l'expropiació de terres a la pagesia. El cos de la dona a més ha estat apropiat per part dels homes per a mantenir les relacions de poder, identificant-les com una amenaça seductora que genera anticultura. D'aquí neix l'atac polític cap als cossos dissidents, que amb la barbàrie de la cacera de bruixes va suposar la destrucció de coneixements, pràctiques i relacions col·lectives que van generar les dones a l'Europa precapitalista.

Històricament, aquesta violència i control de la identitat s'ha aplicat a través del cos.

En el segle XVII el cos es converteix en un espai de control estatal, a través de la màquina productiva i reproductiva. El capitalisme controla la vida i situa a la dona com a dolenta i antagonista a la "bondat", sent la bondat l'església, l'estat i el capital. A partir del segle XIX hi ha les normes de gènere binàries que imposen els cànons de l'home i la dona "normals", que segueixen el patró de raça blanca, amb la sexualitat hetero com a natural i la classe burgesa com a digna i bona. Junta-ment amb la industrialització de la ramaderia, on l'ésser humà se situa per sobre de la resta d'espècies, l'home cis hetero blanc encapçala la jerarquia per sobre de totes les espècies i identitats. Construeixen la imatge de la dona a través del plaer i desig masculí, per a ells i des d'ells.

Barbara Creed parla de la "monstra" com a posicionament polític i semàntic, i explora en la seva obra la por masculina del desig femení. Begoña Mendez a *Autosatisfacción para el fin de la especie* mostra el desig a ser aliment per a altres espècies, parla de la bellesa femenina com a abjecció, residu industrial, de les malferides i les pobres. Clarice Lispector a *A prop del cor salvatge* relata a un personatge que muta el seu cos cap a una substància menys humana, de matèria bruta i malfeta. Virginie Despentes a la *Teoria King Kong* reivindica l'existència de les lletges, les malfollades, les camioneres, les frígides, les histèriques, i relata una illa on viuen el monstre i la dona. Totes aquestes autores, dones i dissidents de gènere, parlen d'aquests éssers com a única manera de poder existir.

Un altre tema que es tracta a l'exposició és el desig de la dona com a caràcter monstruós, des d'on es materialitza i apareix. Com el desig entre dissidències és polític, i escapa de la dictadura de la normalitat per a conèixer el jo interior, i a través de l'exploració podem esdevenir "altri". No és un tret físic, és un tret moral, una construcció social que s'utilitza per a controlar i marginar, i com el gènere dissident i els cossos no normatius es manifesten a través d'aquesta.

Part de la base de l'exposició és visibilitzar que al llarg de la història la monstrositat ha estat present en les dones i les persones dissidents. El càstig, el rebuig i la persecució en mans de discursos opressors han perseguit a tota identitat que surt fora de la norma, i aquests discursos els arrosseguem el dia d'avui (Guardiola, 2023).

Ulisse Aldrovandi va ser un científic i naturalista italià de l'any 1500 que va ser tancat a la presó acusat d'heretgia per a tenir relacions amb l'Anabaptista Camillo Renato.

Durant el seu tancament es va interessar per la botànica, la zoologia i la geologia. El seu gran projecte va consistir en l'edició d'una gran enciclopèdia d'història natural, que inclou l'obra *Monstrorum Historia*, un bestiari renaixentista que es compon per aberracions i deformacions naturals, anatomia mòrbida i criatures extraordinàries, naturals i mitològiques com les quimeres, àrpias i andrògins. (Koprofago, 2011)

El que m'interessa d'aquesta obra és com l'any 1500 una persona va realitzar un bestiari dissident, que va elaborar durant el tancament a la presó per a relacionar-se fora de l'heteronorma. Va ser el càstig que la societat va fer-li pagar per ser dissident.

Vaig descobrir aquest bestiari a través d'un amic marika, que porta tot el braç tatuat amb les quimeres que va fer Aldrovandi, sense ell saber que Ulisse es tractava d'una persona dissident que va realitzar els dibuixos en el seu tancament a presó. A través d'aquest bestiari vaig conformar els meus monstres, que emplen el mural.

Figura 11. Foto amic marika amb el braç tatuat amb quimeres d'Aldrovandi.

Figura 12. Imatges d'una quimera d'Aldrovandi.

Figura 13. Bestiari *Monstrorum Historia*

Figura 14. Imatges d'una quimera d'Aldrovandi.

La monstruositat com a representació de la dissidència és tractada per moltíssimes autores i artistes, travessant èpoques i contextos. Le trans com a mutant que es permet canviar i explorar. Ho reivindiquem des d'una posició política en contra de la norma, per a generar rebuig al sistema cis-heteropatriarcat.

Mi bella monstruosidad,
mi ejercicio de inventora,
de ramera de las torcazas.
Mi ser yo entre tanto parecido,
entre tanto domesticado,
entre tanto metido de los pelos en algo.
Otro nuevo título que cargar:
¿Baño de damas? ¿O de caballeros?
O nuevos rincones para inventar.

Yo, trans...pirada,
mojada, nauseabunda,
germen de la aurora encantada,
la que no pide más permiso
y está rabiosa de luces mayas,
luces épicas,
luces parias,
Menstruales, Marlenes, Sacayanas, bizarras.
Sin biblias,
sin tablas,
sin geografías,
sin nada.
Sólo mi derecho vital a ser un monstruo
o como me llame
o como me salga,
como me puedan el deseo y las fuckin' ganas.

Mi derecho a explorarme,
a reinventarme,
a hacer de mi mutar mi noble ejercicio.
A veranearme, otoñarme, invernarne:
las hormonas,
las ideas,
las cachas,
y toda el alma.

Ámen.

(Shock, 2011)

5.5 Violència, Càstig I Cos

Recordava com era caminar amb tot de desconeguts que miren, els seus ulls enfadats, confosos, intrigats. Dona o home: estan indignats que els confongui. El càstig seguirà. L'únic reconeixement que puc trobar als seus ulls és que sóc "une altre". Sóc diferent. Sempre seré diferent. Mai no podré clavar la meva pell contra la comoditat de la igualtat. (Feinberg, 2021)

Las travestis se ahorcan, las travestis se abren las venas. Las travestis padecen más allá de la muerte las miradas de los curiosos, los interrogatorios de la policía, los murmullos de los vecinos, sobre la sangre aún tibia y cremosa que unta la cama. (Sosa, 2019)

Aquestes dues cites, que venen de llibres amb parts autobiogràfiques de persones trans, parlen del mateix però des de diferents contextos. Aquesta violència és contínua i es porta rebent històricament. Ara en el context de l'Estat Espanyol amb l'estat del benestar són violències menys explícites, però estan i arrossegueuen tot l'ideari trànsfob en la nostra educació, cultura, i forma de relacionar-nos.

Aquesta violència venia i ve duta a terme en tots els àmbits: la família, el carrer, la feina, les relacions, en la legalitat... Les persones trans ens hem d'exposar a ruptures amb la família per la seva no acceptació, agressions al carrer i mirades de rebuig, trencaments amb les amistats i morbositat o rebuig en les relacions sexoafectives. La legalitat reflecteix aquesta violència, i de forma punitivista ho aplica a través de la violència policial, carcerària i burocràtica.

El 1970 apareix la Llei sobre peligrositat i rehabilitació social, una llei penal a Espanya que va ser aprovada durant el règim franquista. Va ser una substitució de la Ley de vagos y maleantes, per a exercir un control sobre totes les persones considerades antisocials i perilloses moralment o socialment per a la dictadura. Aquesta llei afectava les persones trans, amb penes de multes fins a cinc anys de tancament a presons o centres psiquiàtrics per a la "rehabilitació" dels individus. Era una norma per a reprimir a totes les conductes no desitjades dins la moral nacional catòlica. No va ser fins al 2019 que l'OMS va retirar la transsexualitat i transvestisme de la classificació de trastorn mental, 29 anys més tard que l'homosexualitat.

Fins ara, amb la llei trans del 2007 s'havia de portar dos anys en tractament hormonal per a ser reconeguda amb el teu gènere registralment, tot i que l'OMS havia deixat de classificar la transsexualitat i disfòria de gènere com a trastorn mental.

L'actual llei trans ha aportat molts canvis, wperò exclou a les persones no-binàries i a les persones migrants.

Parlo de les lleis no per a mostrar "l'aparent" progrés que ens fan creure, sinó com a mostra d'una violència que ve des de les institucions i que es reproduïx en la quotidianitat de les persones. Aquest punitivisme es transporta als cossos, a com ens tractem a nosaltres mateixes. El càstig, la culpa són emocions que les persones dissidents acostumem a viure a causa de la violència que rebem per a ser-ho. Això té grans conseqüències mentals en les persones dissidents, sent molt alta la taxa de depressió, suïcidi i autolesió.

El suïcidi entre la població adolescent és molt alta, i la xifra és més alarmant dins el col·lectiu trans, sent més propenses a desenvolupar aquests tipus de conductes. El suïcidi o l'autolesió és el 66% de la causa d'ingrés hospitalària de les adolescents trans, sent un 5% per a les adolescents cis. Les microagressions i no acceptació augmenten la possibilitat de desenvolupar malestar mental, i per tant de desenvolupar conductes autolesives com a forma de gestionar les emocions. (Bonmatí, 2020)

L'autolesió és un trastorn del comportament, similar al trastorn alimentari i de consum de drogues, que consisteix a atacar al propi cos com a manifestació del malestar. Es tracta d'un índex de gran malestar mental, que no necessàriament va lligat amb el suïcidi, però que pot portar-hi. És una forma d'externalitzar el malestar i d'autoregular les emocions, que en un ambient on no es validen és un recurs fàcil de desenvolupar.

És un acte autopunitivista molt lligat a la cultura occidental. Les raons que porten a realitzar-ho són la dificultat de gestió de les emocions i els impulsos, el sentiment de pèrdua o abandonament, grans nivells d'agressivitat i ràbia i la necessitat de sentir. Una forma de control d'una emoció negativa, sentint dolor físic en comptes d'emocional. (Costa, Rigon, Poggioli, Mancaruso, Chiodo i Casseti, 2011)

Jo fa molts anys que pateixo de la conducta autolesiva, des d'adolescent que sento un malestar mental que en fer-se tan gran vaig començar a controlar a través d'aquesta conducta. No sé assegurar si està relacionat amb el fet de ser dissident, però sí que certes violències que rebia no m'ajudaven en el procés de superar la conducta. És important parlar en el treball de l'autolesió i malestar mental, ja que és una forma directa d'atac al cos, que tan central és en la lluita trans i dissident, i que ha estat present en l'elaboració d'aquest projecte.

Tracto els vincles que m'han acompanyat en el procés tant emocional com identitari, i com l'entorn escollit és molt rellevant i valuós per a la dissidència.

L'entorn escollit em va permetre anar sortint del malestar emocional i en conseqüència reduir la conducta i aprendre a gestionar d'una forma més sana les emocions. Gràcies al suport dels vincles i sortir d'un entorn que sentia més hostil vaig poder créixer cap a on volia i em sentia millor. No parlo d'una superació però sí d'una millora gràcies a les cures entre dissidències.

Quan vaig començar a plantejar-me la monstruositat amb relació al cos, i les formes en les quals he anat alterant-lo vaig veure relació amb l'autolesió i com el malestar va entrar en el pla corporal. El tatuatge és una forma més sana de portar les experiències en el cos, i per això aquesta tècnica és una part central i essencial del treball.

Artistes que treballen amb el tatuatge l'entenen des de totes les marques del cos totalment, des de les no escollides com les arrugues i les cicatrius, a les escollides com el tatuatge. És entendre dins el concepte tot el que l'experiència deixa marca en la pell i el cos, sense romantitzar aquestes cicatrius, però sí donant un valor a com el cos representa la vivència i l'experiència. (EXIT#02)

Tatiana Parceró, és una artista, psicòloga i fotògrafa mexicana que abraça en la seva obra conceptes com la identitat, la memòria, el temps i les migracions i immigracions. Treballa amb fotos del seu cos, que superposa juntament amb capes d'acetat amb mapes astrològics, talls transversals de plantes, codis de la cultura precolombina i dibuixos anatòmics. A través de les seves obres tracta les cures tan personals com vinculars, com a forma ritual i des de la lluita feminista (García, 2022). El que m'interessa i m'ha servit com a referent d'aquesta artista és com ocupa la sala d'exposició i ho relaciona amb el cos. Fa travessar les formes que remetent a la natura a través de la sala, superposant-les amb fotografies del seu cos. Relaciona els dos suports que faig servir en el projecte, el cos i la sala. També m'interessa la forma com a través de fotografies del seu cos altera la pell a través de formes, textures i mapes i dona valor a la cartografia a través del cos.

Figura 15. Tatiana Parceró, *Memoires of the Future*, Bernice Steinbaum Gallery, Miami, 2010.

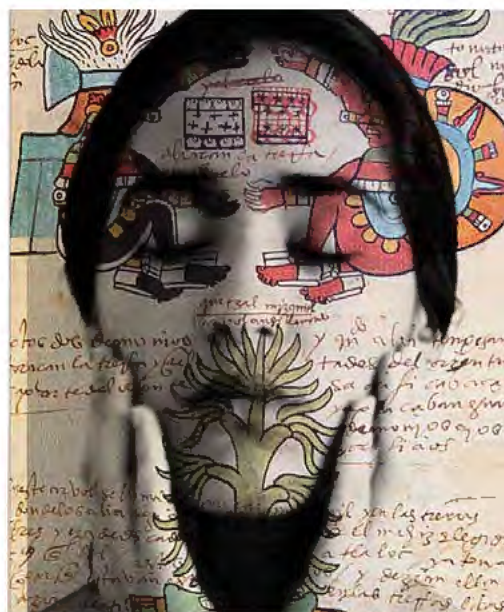

Figura 16. Tatiana Parceró, *Cartografías para un mundo nuevo*, Ungallery, Buenos Aires, 2022.

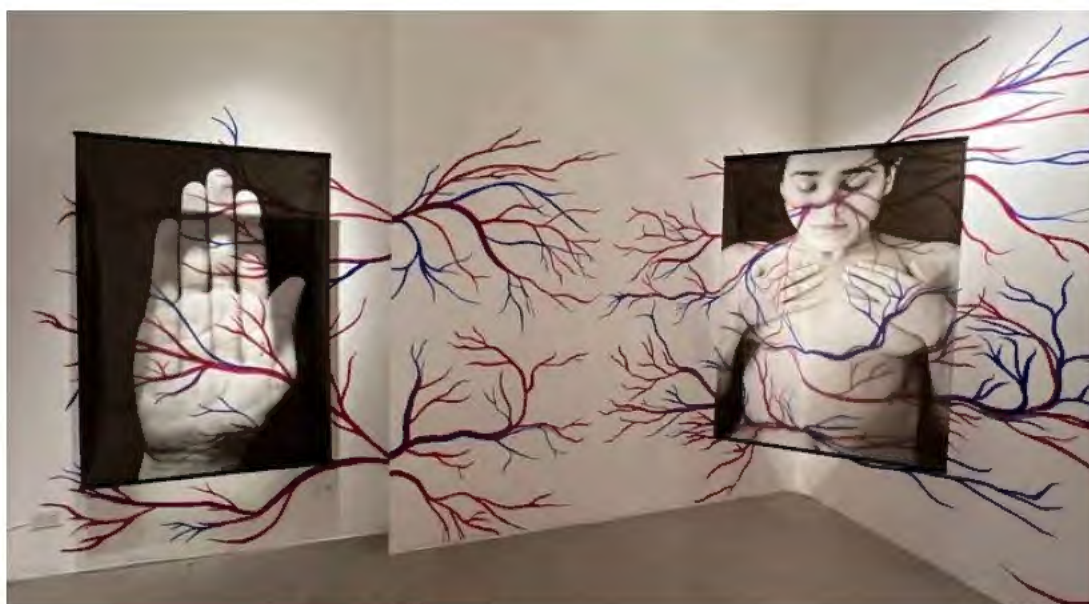

Figura 17. Tatiana Parceró, *Cartografías para un mundo nuevo*, Ungallery, Buenos Aires, 2022.

Ascobriillo és una tatuadora actual amb l'experiència adquirida a Berlín. No tinc informació de la persona, ja que le conec a través de la xarxa social d'Instagram i no hi ha informació ni personal ni del seu art. Però sí que sento gran interès per les formes que genera a través del tatuatge, a través de formes "brutes" i no normatives, cossos descompostos i formes que a vegades remetent a cicatrius i ferides. Com combina les formes amb línia negra amb tocs vermells en punts concrets, i com aquestes formes envolten el cos i canvien la seva forma. Em sembla un exemple clar del tatuatge com a forma d'alteració del cos que remet a la monstruositat i a formes que generen rebuig i canvien la seva percepció.

El tatuatge és una forma que pot servir per a marcar i alterar el cos i poder expressar l'emocional a través d'aquest.

Figura 18. Ascobriillo, Tatuatges. Instagram.

Figura 19. Ascobriillo, Tatuatges. Instagram.

Figura 20. Ascobriillo, Tatuatges. Instagram.

5.6 Queers i capitalisme

Des del marc polític del projecte és important recalcar que el dissident i monstrosos deixa de ser-ho arran de ser absorbit i utilitzat pel discurs de les institucions i l'acadèmia.

El queer no pot existir dins el capitalisme, i quan aquestes identitats entren dins les seves estructures són usades com a rentada de cara davant les opressions que exerceixen. El queer és una pràctica política i identitària en contra de la norma i les estructures opressives, que vol generar rebuig cap a aquestes. Entenem que en el moment en què el sistema agafa aquests discursos, per exemple a través de campanyes electorals amb discursos queers, sindicats de policies de gais i lesbianes o un Pride que és monopolitzat per empreses, és per dissimular la violència classista i capitalista que exerceixen.

La monstrositat absorbida perd tot el seu caràcter revolucionari.

Una localització principal d'absorció de la lluita queer és Barcelona.

Una ciutat capaç de convertir en producte i venda totes les identitats marginals, acabant les lluites transfeministes i queers sent part de l'agenda cultural i de propaganda de la ciutat. La part més radical i crítica de la lluita treballa per a deslliurar-se del vincle amb les estructures institucionals que els partits de l'esquerra estan portant a terme. Aquests partits, que estan participant d'un govern que sistemàticament genera opressions cap a la marginalitat, s'estan rentant la cara a través de les lluites socials. L'art, els museus i l'acadèmia són els principals responsables d'aquesta apropiació.

Per exemplificar, hi ha l'experiència d'una persona dissident que relata en el fanzine *Anarqueer* la vivència que va tenir en el seminari *Conceptualismos del sur-Tropicamp, políticas performativas y subalternidad*, organitzat al MACBA per Paul B. Preciado. Presentat com a jornades de temàtica queer en el sud global, conformades per dos dies de xerrades impartides per acadèmiques que es van dedicar a estudiar les lluites dissidents en diversos contextos "tropicals". Estudis que no van participar ni viure en els contextos i territoris dels quals tractaven.

El problema d'aquest seminari, i aquestes propostes artístiques, és parlar d'experiències i identitats que no són pròpies des d'un espai que és opressiu des de la seva construcció. S'estan parlant d'unes lluites des d'un sector privilegiat en un espai institucional que genera aquestes opressions. Alguns exemples que van passar al seminari són com es parlava del sud com un concepte construït des del negatiu, en comparació a la tradició occidental, aglutinant diverses regions en el mateix concepte sense tenir en compte el colonialisme, l'explotació i fronteres. També les ponents parlaven de la dissidència fent ús de paraules com "marika" i "bollere" però des d'un sector privilegiat, sense donar valor al significat polític i històric que tenen.

Quan la paraula queer s'utilitza dins el marc del capitalisme rosa, és oposat al seu significat original i perd el seu valor polític i crític.

Queer como raro, como marginal, queer como vagxs y maleantes, como putas hambrientas, queer como pobres, migrantes, degeneradx, perversxs, peligrosxs, okupas, queer como ladronxs y criminales, queer como me cago en todo, en vuestro sistema de dos géneros rígidos, de vuestros discursos académicos que quieren describirme, narrarme, chuparme el alma para escribir un libro vendido en La Central, queer como eructar en vuestras charlas de intelectuales, queer como que os vayáis a la mierda. Sólo así se puede liberar la fiera enjaulada y volver a apropiarnos de nuestro lenguaje. (Anarqueer, 2012)

Durant el seminari algú va decidir assenyalar a l'organització la falta de persones trans i llatines entre les acadèmiques que hi participaven. La resposta de Preciado va ser declarar-se a elle misme *travesti* i llatine, fent aquesta declaració des del privilegi, des de l'acadèmia i des de la cultura, en un espai que opera com a destructor d'aquestes identitats i que genera una assimilació sobre aquestes que fa perdre la seva potència revolucionària. Definir-se des d'una identitat dissident en un espai com el MACBA (institucional i al servei dels mecanismes i estructures del sistema) no serveix. Per a definir-nos com a dissidents hem de reconèixer les estructures repressives que aixafen a la majoria de les persones, i no hem d'oblidar quines estructures i dinàmiques són les que generen aquestes opressions. Les trobem en les relacions de poder, la feina, el carrer, els partits i sistema electoral, els papers i la burocràcia, la universitat, les presons, la policia, els lloguers o la propietat. Hem de prendre consciència dels nostres privilegis i operar des d'aquests per a no perpetuar-los. Deixar que els nostres cossos, vivències i vides serveixin per a la rentada de cara de les institucions és treure el valor a la lluita que s'ha generat des dels marges, sense ajuda de l'Estat i les institucions. A través de l'estat del benestar i jornades artístiques com aquestes ens oblidem que la lluita de la dissidència ha estat una lluita en contra de l'opressió, i que per molt que una institució s'abanderi d'una lluita, no deixar d'oprimir a altres identitats a través de les seves estructures. (Anarqueer, 2012)

Corred perrxs,
Arrasad con la ciudad.
Porque es ella quien os ha condenado a
Las cadenas.
Sed rabiosas y destrictivas,
Por una vez que gozáis de impunidad.

Acelerad el proceso de la muerte en
Este
Mundo ya muerto. Impregnad vuestro odio
Mas
Profundo contratodo lo que os ha atado,
Callado,
Normalizado, matado.

Hacer que las calles se cubran de rojo
Pasión,
Corred, corred
Y correos con el placer que proporciona
La destrucción.
(Johnson; Rivera, 2023)

En el treball cito i agafo com a referent a Preciado i a altres acadèmiques, i tot i la crítica que faig cap a aquestes no impedeix que certes idees i pensaments hagin servit per a complementar la lluita, i en aquest cas la realització del projecte.

Tot i això, el meu treball aposta per a apartar-se al màxim de la sala expositiva, de l'acadèmia i les institucions, apostant per a projectes autogestionats que siguin fets des de la subalternitat. A través de sales d'exposicions o l'acadèmia no considero que la proposta sigui accessible per a aquestes, i prefereixo situar-lo en espais del barri autogestionats, que permet arribar un públic més proper al meu context.

Figura 21. San Francisco Gay Pride, No assimilation contingent, 24 juny 1990. (Rosse, 2021)

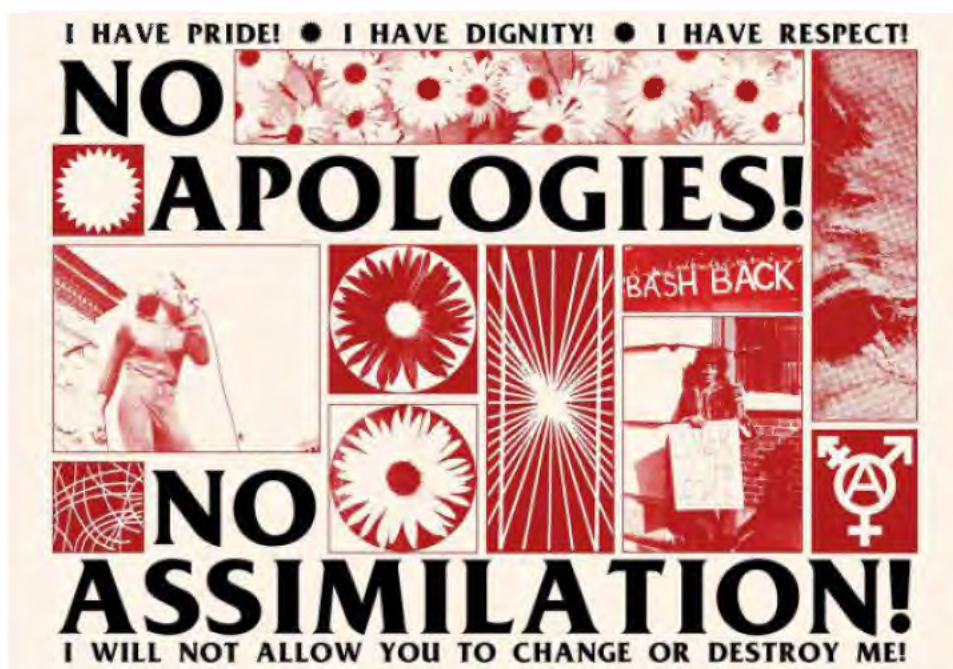

Figura 22. Cartell, No apologies! No assimilation! Instagram. (Black Lodge Press)

6. Metodologia

La metodologia i tècniques escollides per a materialitzar el projecte se situen en els espais autogestionats, llibertaris i transfeministes. La tècnica i l'ús que se'n fa, per a mi és important la vinculació que tenen amb la lluita anticapitalista.

Existeix un valor social i polític en els medis artístics, afectant en el seu punt d'inflicció combatiu dependent de cada context i localitat.

Amb l'aparició de les tècniques de reproductibilitat, l'obra única i de culte va entrar en crisi. A causa d'això es va començar a implantar la idea d'art pur, que rebutjava la seva funció social. Les còpies perdien l'aura i el valor de l'obra. La tècnica empleada va passar a ser mesurador del valor artístic d'una peça; rebent l'obra singular un valor de culte i prestigi.

En canvi, les tècniques reproduïbles en el món de l'art perden la condició i valor. Es vulgaritzen ja que s'interactua amb un públic molt més ampli, on molta gent pot accedir tant a consumir-la com a crear-la. Jo aposto per a tècniques que siguin accessibles i que permetin arribar a la gent que no està familiaritzada amb el món de l'art o la cultura artística, i aquí entra l'ús de la reproductibilitat.

La forma en la qual el públic rep l'obra també és una forma de jerarquia i té a veure amb els mitjans emprats. L'obra única, se situa tradicionalment en espais exclusius, expressament artístics, per a un públic més elitista i jeràrquic. Això genera una misticitat, prestigi i respecte cap a l'obra, sent la crítica més respectuosa, bona i curiosa. En canvi, les obres reproduïdes, que arriben en massa a un gran públic amb diferents punts de vista, poden rebre una crítica més dura i furtiva. L'art que arriba a les masses és el que accedeix a la quotidianitat de les persones, canvia i genera noves percepcions a aquestes. Quan l'art no dona importància al mercat i prioritza els valors, es quan pot tenir una incidència social i valor polític.

Per a mi els mitjans artístics es relacionen amb contextos concrets per raons socials i de classe, i considero important donar valor a la història i l'ús que se n'ha fet. L'art ha d'estar relacionat amb la política i ha de ser conseqüent del que parla amb la materialització de l'obra i als contextos que vol incidir i arribar. (Benjamin, 2003)

Tots els procediments poden ser usats des de molts llocs i maneres, però en el meu recorregut personal els que més m'han connectat són el mural, el tatuatge, la serigrafia i la publicació autoeditada. Aquests han estat presents en les lluites en les quals crec i agafo de base el projecte, que ja he dut a terme anteriorment i que principalment he après en espais autogestionats, de forma col·lectiva i crítica. M'han permès experimentar ja que m'he sentit més còmode a l'expressar-me, tant conceptualment com artísticament, i estèticament m'han permès desenvolupar-me fluidament.

6.1 Mural com a acció política en context urbà

El muralisme sorgeix com a forma revolucionària d'ocupar els carrers i apropar els ideals a través de l'art a la població, una forma de desjerarquitzar l'art i de reapropiar-se dels carrers i parets. És una reivindicació directa en contra de la propietat privada i de les institucions.

Fer mural des de les institucions és contradictori políticament si lluites en contra del "progrés" de la ciutat. És una reivindicació política on s'ocupa l'espai públic i les seves parets per a reivindicar una posició política, en el meu cas transfeminista i anticapitalista, i fer-ho de la mà de les institucions es tracta de fer-ho de la mà de l'opressor, ja que són les institucions qui perpetuen aquests discursos. Tot el que aprovi un Estat serà en favor al seu progrés, i si un mural és acceptat per les institucions, és a favor seu. El mural revolucionari és una mostra de resistència a l'estètica implantada a les ciutats i una contraposició a la imatge que volen mostrar.

La ciutat és un terreny d'acció capitalista, i tot el que pot danyar la seva imatge de pau social i ordre és esborrat i criminalitzat, com és el cas de l'art urbà. Embrutar les parets és una mostra de resistència i reivindicació política a les ciutats.

aprendidxs estamos y estaréis.
malditxs, no dejéis nada en
blanco. que se vea, que se sienta,
que se note en el aire, que
tengan que limpiar, que tengan
que mirar mientras lo quitan,
que se lo traguen, que se lo
coman, que lo sepan, que lo
interpreten... que tengan que
rascar con sus manos la prueba
de que existimos. podrán
cortarnos las cuerdas vocales
pero nunca lo pintado, nunca lo
escrito. cuando lo borren lo
volveremos a poner y aún más
sucio.

somos la consecuencia de lo que
ellos mismos crearon.

(Sexyboy, 2020)

En un context on la lluita és assimilada i apropiada per part de les institucions, fer política a través de l'art és complicat i majoritàriament contradictori. Les accions polítiques amb una perspectiva crítica, poden ser assimilades per part del poder i les institucions, perdent el valor revolucionari. El mural pot fàcilment ser un agent assimilat i propulsor de la gentrificació.

És un dels principals problemes de la ciutat de Barcelona, i com a exemple un mural crític que puguis realitzar al carrer pot agradar i que en comptes de generar controvèrsia pugui ser utilitzat per a vendre la ciutat i fer-la atractiva. Vivim en un context en què els processos d'urbanització i recomposició són constants per la població, que sovint no és conscient ni participa. Es genera descontent, i costa fer una crítica sistemàtica. El dret a la ciutat és poder configurar el procés d'urbanització, de com es fan i refan les ciutats per part de la població que l'habita.

Aquest procés és un fenomen relacionat amb la divisió de classes que persisteix sobre el capitalisme, controlat per una poca part de la població, que explota a la resta. Es necessita de la urbanització per a generar i absorbir el producte i producció. La ciutat des d'aquest punt de vista es converteix en un camp rendible per a la producció i absorció de l'excedent de capital, per a ampliar el terreny d'activitat rendible, on hi ha una protecció neoliberal sistemàtica dels drets de la propietat privada i els seus valors.

(Harvey, 2013), (Lefebvre, 2017)

Realitzar murals de forma crítica a la ciutat implica entendre el context i quin impacte generarà l'obra amb relació al procés gentrificador i de violència urbana. Una forma que he trobat de generar murals en el context de ciutat és a través dels espais okupats que lluiten per a generar vides autogestionades i alternatives a l'hegemonia. Fer-ho des d'allà és una forma de fer política i de fer art a la mà de pensaments i valors crítics. Com es diu en el pensament polític del dret a la ciutat, creiem en poder intervenir de manera col·lectiva en la gestió de la ciutat, reflectint els ideals polítics de base i partint d'aquests per a construir-la.

L'okupació i lluita en contra de l'especulació és la manera de resistir en contra del progrés urbà, i generar espais físics autogestionats com a alternativa social no especulativa, que permet que hi hagi un ús del sòl no especulatiu al llarg del temps. A través d'aquests espais, es fan discursos que no concorden amb les institucions, es resisteix i dona lloc a les idees crítiques, abastant el transfeminisme, l'antiracisme, l'anticapitalisme, l'anticapacitisme o l'antiespecisme, que en les institucions no hi tenen cabuda o són utilitzades per fer-ne una rentada d'imatge. Gràcies als espais okupats, els projectes es poden dur a terme sense cap control ni censura, que en espais institucionalitzats hi hauria. Juntament amb això, el moviment okupa ha reaccionat al context d'expansió metropolitana a través d'aquests espais urbans ingovernables, resistint al mercat i a l'especulació. En una ciutat amb desigualtats i dominacions urbanes, d'inaccessibilitat a l'habitatge i als espais públics, l'okupació es tracta d'una eina de lluita i resistència a aquest capitalisme. (Martínez, 2003)

Com a exemple històric d'incidència social a través de l'art em fixo en el muralisme mexicà, com a procés social i comunicatiu, que configura la sensibilitat i imaginari del poble, generant i transmetent la seva història.

És una forma d'art públic que va contribuir en construir una identitat i memòria col·lectiva durant les primeres dècades del segle XX, en el context posterior de la Revolució de 1910 a Mèxic, on es va imposar la necessitat de modernitzar el país i construir una identitat cultural nacional.

Aquest corrent artístic apareix en contraposició davant el risc de pèrdua de memòria popular, reactivant la reconstrucció de les diverses identitats grupals recuperant el passat històric nacional i les seves tradicions. Volien fer un canvi colonial, que pretenia unificar Mèxic en una identitat nacional sense contemplar les petites pàtries i identitats indígenes. El muralisme neix amb l'objectiu de commemorar la lluita de Mèxic per a la seva independència al colonialisme espanyol.

La posició de les artistes va ser polititzada, modelant un art públic i constructiu. Buscaven una revolució social, política i econòmica, amb demandes més radicals.

Figura 23. Mural de José Clemente Orozco del muralisme mexicà

Figura 24. Mural de Diego Rivera del muralisme mexicà

Figura 25. Mural de Diego Rivera del muralisme mexicà

El muralisme i el grafiti són unes tècniques que tot i tenir aquest valor revolucionari, són realitzades per unes identitats molt concretes. El homes cis les han apropiat principalment de manera sistemàtica, ja que pels seus privilegis tenen més facilitat per a ocupar tant l'espai públic com artístic. He crescut en un context on l'art urbà se m'ha fet molt distant, a causa de ser protagonitzat majoritàriament per a homes cis. Des del transfeminisme apareix la necessitat d'ocupar els espais que sempre han estat protagonitzats per identitats més privilegiades. Aquesta necessitat va començar a inquietar-nos, i amb amistats en l'àmbit col·lectiu vam començar a generar espais no-mixtes de mural urbà, amb contingut transfeminista i anticapitalista. Juntes ens vam empoderar i, gràcies a aquest acompanyament i aprenentatge col·lectiu estic fent aquest projecte. No només es tracta del contingut sinó de les formes de realitzar-lo, entenem els murals des de generar un contingut i missatge polític en què el procés de realització sigui còmode i col·lectiu.

Aquests són alguns exemples de murals fets col·lectivament en context de ciutat, a espais okupats i amb base transfeminista.

Figura 26. Mural col·lectiu a l'espai públic

Figura 27. Mural col·lectiu al C.S.O. La Ruïna

Figura 28. Mural col·lectiu a l'espai públic

6.2 Tatuatge com a reconstrucció del cos

Com a part del projecte vaig centrar-me en el cos i de quines maneres jo estava alterant-lo i acostant a la monstruositat. Vaig arribar a la conclusió que el meu cos ha estat i és alterat per tres factors, dos voluntaris i positius, i un involuntari i que em genera malestar.

El primer factor que està alterant el meu cos és l'hormonació, fa més o menys mig any que prenc testosterona, a través d'un injectable intramuscular anomenat Testex. És una decisió voluntària, però condicionada per com em llegeix l'entorn i la normativitat que guia els cossos cap a una aproximació dels cossos cis. Tot i tenir aquesta lectura sobre l'hormonació, la raó principal no és aquesta, sinó experimentar amb el meu cos i fer-lo mutar. Ho visc com una materialització de com em sento, i m'ajuda a entendre'm i permetre'm sentir. El meu cos està mutant, és un cos trans. M'està creixent pèl on se suposa que no hi hauria d'haver pèl. No tinc la regla, són infèrtil. Em surten grans per tot arreu, que em fan mal. M'està creixent el clítoris i canviant la vagina. Ja no em reconec la cara com abans, les meves faccions cada dia canvien més, igual que la meua veu ja no és la mateixa. Aquests canvis subtils, tot i semblar que m'apropin a la normativitat, no ho fan. El meu cos s'està convertint en mutant, ja no és el que era, però mai serà el que el sistema vol que sigui. Continuo tenint tetes, cony, corbes i em surten galls que em delaten. No serà mai un cos tio cis, ni mai tornarà a ser un cos de tia cis. Actualment, he deixat durant un temps l'hormonació perquè estaven sent uns canvis massa bruscs i he necessitat replantejar-me com m'estava afectant per a decidir si continuar o no. Els canvis de la corporalitat ens permeten connectar amb la part més emocional.

La segona forma és una dinàmica que m'ha portat a estats de depressió i ansietat alta, es tracta de l'autolesió. M'ha generat una dependència i és un problema de salut mental que arrossego des de fa molts anys i estic treballant per a sortir-ne. En relació amb la monstruositat sento l'autolesió com la part més monstruosa de la meua identitat, i com al llarg dels anys he estat amagant les cicatrius que m'han quedat com a seqüeles. Les he amagat per evitar sentir el rebuig, la desco-neixença i el judici de la mirada externa, i m'ho he quedat per a mi; amb el temps he anat normalitzant-les i el meu entorn sap el que em passa i he arribat a poder mostrar-les. A través d'aquest projecte, em vaig adonar que necessitava parlar d'aquesta part personal per a poder parlar de la identitat subalterna, perquè si no, no estava sent honest. En una idea inicial volia, en comptes de tatuar a persones, tatuar-me a mi la zona on més cicatrius tinc, per a curar i redignificar-me. Però al final vaig decidir centrar-me a tatuar a altres persones, ja que es tracta d'un moment molt íntim que no em veig capaç d'afrontar.

Tot i això, per incloure aquest tema em vaig fotografiar a mi mateix simulant els tatuatges que faré a altres persones. Ha estat un exercici que m'ha fet prendre consciència del projecte i del meu cos. Mai m'havia autoretratat, i menys a zones on tinc cicatrius, i ha estat una forma de sanar i de visibilitzar. Després de fer-les vaig estar uns dies que no m'atrevia ni a ensenyar-les ni a incloure-les en aquest treball. Vaig prendre consciència de la poca connexió que tinc amb el meu cos, i posar com a punt inicial aquest projecte per a mostrar-me i experimentar-me més. Les imatges es troben incloses en la publicació.

Figura 29. Fotografies de simulacions de tatuatges en el meu cos.

Figura 30. Fotografies de simulacions de tatuatges en el meu cos.

Finalment, la tercera forma és el tatuatge, que per a mi és una forma de complementar el cos a través de formes amb les quals connectes i et sents a gust. És una reconstrucció, on el tatuatge alterna la visió i percepció del cos i la persona.

Vaig començar a tatuar fa mig any, acostant-me a aquest món a través dels Tattu Circus, un esdeveniment d'ideologia llibertària que té lloc arreu del territori i es basa a recaptar diners per a persones preses. S'organitzen jornades amb xerrades, concerts, mercat, menjars i també una zona per a fer-se tatuatges i pírcings, i els diners aplegats es destinen a causes encarceraries. A través d'això, i amigues meves que tatuen em vaig començar a interessar-me i realitzar-ne.

Per al projecte vaig decidir utilitzar el tatuatge com a mètode, ja que per a mi és la forma més directa d'alteració del cos, i és una manera d'aproximar-lo a la monstruositat a través de dibuixos.

La pell i el cos tracta de la nostra biografia, tot el que ens passa s'inscriu i es mostra a través d'aquesta, les arrugues, les cicatrius, tots els moments deixen constància de forma natural al nostre cos. Des de sempre l'ésser humà ha tingut la necessitat de guiar la seva pròpia història, i mostrar-la a través del cos. Es coneixen els primers tatuatges en tribus primitives, que defineixen actituds i rols, sent un patró en diferents èpoques i localitzacions. Al llarg de la història s'ha fet un ús del tatuatge per a definir categories socials, per exemple. A través del temps aquesta empremta s'ha anat diversificant segons els contextos on es duu a terme, ha passat de ser categoritzat com a negatiu, propi de sectors marginats a ser portat per gent de classe alta benestant. Tot i això, el seus orígens són marginals, sigui gent presonera o tribus, però el seu origen no prové de les classes altes o privilegiades.

En l'actualitat el tatuatge es habitual en amplis sectors de la societat, i els seus significats també són molt diversos. Hi ha persones que els duen de mode purament per estètic, i altres que en fan ús per a parlar de la seva vida i experiències a través del cos, ja que es tracta d'un fet que t'acompanyarà tota la vida.

The Pillow Book és un film de Peter Greenway (1995), entorn del relat d'una jove, anomenada Nagiko, qui demana els seus amants que li escriguin sobre el cos històries de la seva vida, perquè de petita el seu pare, un escrivà, li cal·ligafiava una felicitació al seu rostre.

La pel·lícula no tracta sobre tatuatges, però sí que ens parla de fer ús del cos com a llenç, i reescriure la teva història sobre aquest i connectar amb les persones generant moments d'intimitat a través de l'alteració del cos. L'obsessió de convertir el cos en manuscrit és un fet històric. El tatuatge descriu la persona, la seva identitat i context. L'art i el cos comparteixen un sentit conjunt per a la construcció de la identitat, així com la necessitat de realçar la bellesa com a comportament universal; el tatuatge és la tècnica més ancestral d'ornamentar el cos.

Es tracta d'una incisió de tinta al cos mitjançant una agulla, que deixa una marca visible i permanent, adoptant en l'antiguitat un significat místic i màgic a causa del dolor que genera la seva realització. La cicatriu que s'omple de tinta es fa visible. Tot i que hi ha poques evidències tangibles de l'ús de la tècnica en èpoques primitives, existeixen alguns elements de l'època paleolítica que són classificats com a artefactes per a tatuar. En els pobles i societats de l'època es feia ús del tatuatge per a conduir a les persones a una idea incerta de Déu.

L'altre ús més recurrent del tatuatge era de caràcter simbòlic que evidenciava la fertilitat de les persones i la terra, la vida després de la mort, la pertinença a un clan, governants o rangs socials. Es comencen a trobar en les illes del Pacífic com Nova Zelanda, Tahití, Illes Marqueses i Borneo. Altres exemples de tatuatges en l'antiguitat són a Egipte el 3500 aC, on figuretes d'argila ens ensenyen simulacions de tatuatges al cos, i entre el 1567 i 1085 aC les dones es tatuaven els pots i braços amb simbologia dels déus. També els Escites, un poble nòmada del 800 aC de les Estepes, creien ser descendents dels animals, i es figuraven figures d'esperits zoomorfes amb poder màgics. Agafant de base aquests exemples i molts altres, veiem que es tracta d'una pràctica ancestral, que trobem en zones i èpoques diferents.

L'arribada del tatuatge a Occident és a causa de la colonització d'Orient, a través dels marins que entren en contacte amb zones on la cultura del tatuatge estava present. Es va expandir i va passar a ser una decoració tradicional dels homes que treballaven i vivien al mar.

No és fins al segle XX amb la invenció de la màquina de tatuar que no s'expandeix i s'inicia una nova era. S'obre la primera botiga de tatuatges específica i es comencen a aterrar els simbolismes, sent més que una ornamentació i generant un llenguatge propi. Es va anar consolidant el seu simbolisme a través de la cultura popular i la difusió entre tatuadores. Els tatuatges crapulosos són un exemple de significats que s'aprenen a través del boca a boca, fets als marges de la societat. Alguns d'aquests són tres punts a la tabaquera anatòmica que simbolitzen mort a la policia, cinc punts a l'avantbraç que simbolitza que la persona ha estat detinguda, o una ratlla a l'angle exterior de l'ull, tatuatge de la cultura gitana que parla d'un home que no pot viure esclau.

El tatuatge és una manifestació viva que es va expandint a través de les persones que el realitzen i que el porten, els seus significats van mutant i van viatjant a través de les persones.

Tot i que actualment s'ha normalitzat, en l'àmbit històric ha rebut un gran rebuig per part de l'hegemonia i les classes benestants. Apareix aquest rebuig a causa de motius religiosos durant l'era cristiana, dient en l'Antic Testament: "no harás ningún corte a tu piel por los muertos y no te marcarás: yo soy el Señor." Durant els segles XIX i XX es considerava a la gent tatuada elements criminals que viuen al marge de la societat.

(Exit#02, 2001)

L'àmbit del tatuatge es practica principalment per homes cis, que no s'ocupen de proporcionar espais segurs i còmodes a persones dissidents. És important pensar en la persona que s'està tuant, la seva vulnerabilitat i la sobirania del seu cos ja que es tracta d'un procés dolorós i d'una marca permanent.

Han succeït casos d'abús i agressions per part de tatuadors que han incomodat i assetjat a persones, no respectant les seves decisions, cossos ni límits. Al ser un món tan masculinitzat hegemònicament, les dones i dissidències no tenim espai de representació. És crucial oferir a la dissidència llocs segurs on poder gaudir, sense violències ni assetjaments.

Davant dels casos de violències i comportaments quotidians, durant els anys 2020 i 2021 es va conformar Artistas Corporales en Red, on es van realitzar investigacions vinculades a les pràctiques de l'art corporal des del transfeminisme. Amb tot el material es va realitzar la guia "Mi Cuerpx, Mi decisión", d'accés lliure i gratuït, destinada a clients i professionals per a dur a terme modificacions corporals de forma consensuada i segura, amb una perspectiva de gènere i una mirada crítica davant les violències de gènere en aquests espais.

(Acuña, s. d.)

Part d'aquestes violències també tracta de la visió d'algunes tatuadores d'entendre el cos com a llenç. Luciana Acuña, artista i tatuadora, de les mateixes que va fer el fanzine per a fer de la sessió de tatuatges un espai segur, explica que parlar de llenç quan ens referim a una persona genera violència. El cos no és un objecte, estem parlant de la sobirania del cos d'una persona, i cosificar-lo pot derivar en una perspectiva occidentalitzada, colonialista i masclista. Si el simplifiquem com a llenç a tatuar, parlem d'un cos que no pot escollir, on l'artista du a terme la seva "obra" damunt d'una estructura inert. En l'àmbit de l'art corporal, s'ha normalitzat aquest discurs entorn del cos. Aquesta narrativa genera opressions i discriminació, sense contemplar la integritat física, cada hora del procés de dolor que ha de passar o l'elecció del disseny, que haurà de portar de forma permanent. És important generar consentiment durant tot el procés, escoltar l'interval de dolor que va sentint i acompanyar a la persona, variant el disseny perquè s'adapti millor i sempre demanar si està còmode i a gust.

(Acuña, 2023)

En aquest projecte decideixo tatuar a persones dissidents els dissenys que remetent a la monstrositat, per a parlar d'aquestes a través de la intervenció en el cos. El transfeminisme ha d'incloure dins les seves polítiques les cures i generar espais còmodes per a les dissidències, per això la proposta no només ha estat realitzar els tatuatges, sinó també que les persones puguin gaudir tant de l'elecció com del procés de participació en el projecte.

He volgut oferir a les persones participants poder tatuar-se com a forma de reconstruir i reformular el cos, i que ho puguin fer en un espai preparat per a això.

Figura 31. Material preparat per a tatuar.

6.3 Publicació autoeditada

Aquest projecte, entès com a procés vital i grupal més que com a obra final, queda recollit en un llibre d'artista que compren el treball en un espai, la realització del mural i els tatuatges. En tot el transcurs s'han fet fotografies que formen part, juntament amb el bestiari dels monstres, i part del marc conceptual que engloba el projecte. Aquest llibre autoeditat ha estat produït en un format econòmic i accessible a les persones del meu entorn.

7. Devenir monstre. Pèls, escames i cicatrius

7.1 Procés de creació

En el moment inicial, la idea era generar un relat de la meva vivència acceptant-me i trobant-me com a monstre, i com en tot aquest procés m'anava trobant amb totes les persones que han estat un suport. A través del relat il·lustrat volia donar valor als vincles que m'han permès sobreviure davant les violències que rebem com a persones dissidents.

D'ençà que vaig començar a viure com volia, tant en l'àmbit identitari com a estil de vida, militant i okupant, en l'àmbit mental he empitjorat molt. Vaig tenir una època de depressió a causa de diversos conflictes i una separació del meu entorn d'origen a causa de la meva identitat i manera de viure. Sé que la meva vivència no és la més dura i no em vull victimitzar. Em van salvar les meves amigues, i sobretot amb les que visc. Elles eren l'únic espai on podia i puc estar còmode, vam construir una família, l'escollida.

A través de lectures d'autobiografies o biografies de persones dissidents vaig donar valor a la lluita a través dels seus testimonis, i volia aportar el meu a través d'un relat il·lustrat. Vaig deixar enrere l'elaboració del relat, per a un projecte d'interacció amb els cossos i l'espai. En comptes de parlar dels monstres, centrar-me a fer un lloc propi d'elles, on poder abraçar al teu jo més subaltern i dissident.

Figura 32. Prova en xilografia.

Figura 33. Prova en monotípia.

7.2 Esbossos previs

Mural

Per a generar el mural i tots els monstres que el conformen, vaig convertir-ne a les meves amigues en un. Juntes vam construir tant el seu aspecte com la seva identitat, on viu o com es relaciona amb els humans. Són éssers híbrids entre el humà, animal, natural, vius, morts, descompostos, amb poders o sense. Cada un és diferent i representen cada un dels vincles que m'han ajudat a ser-ne un.

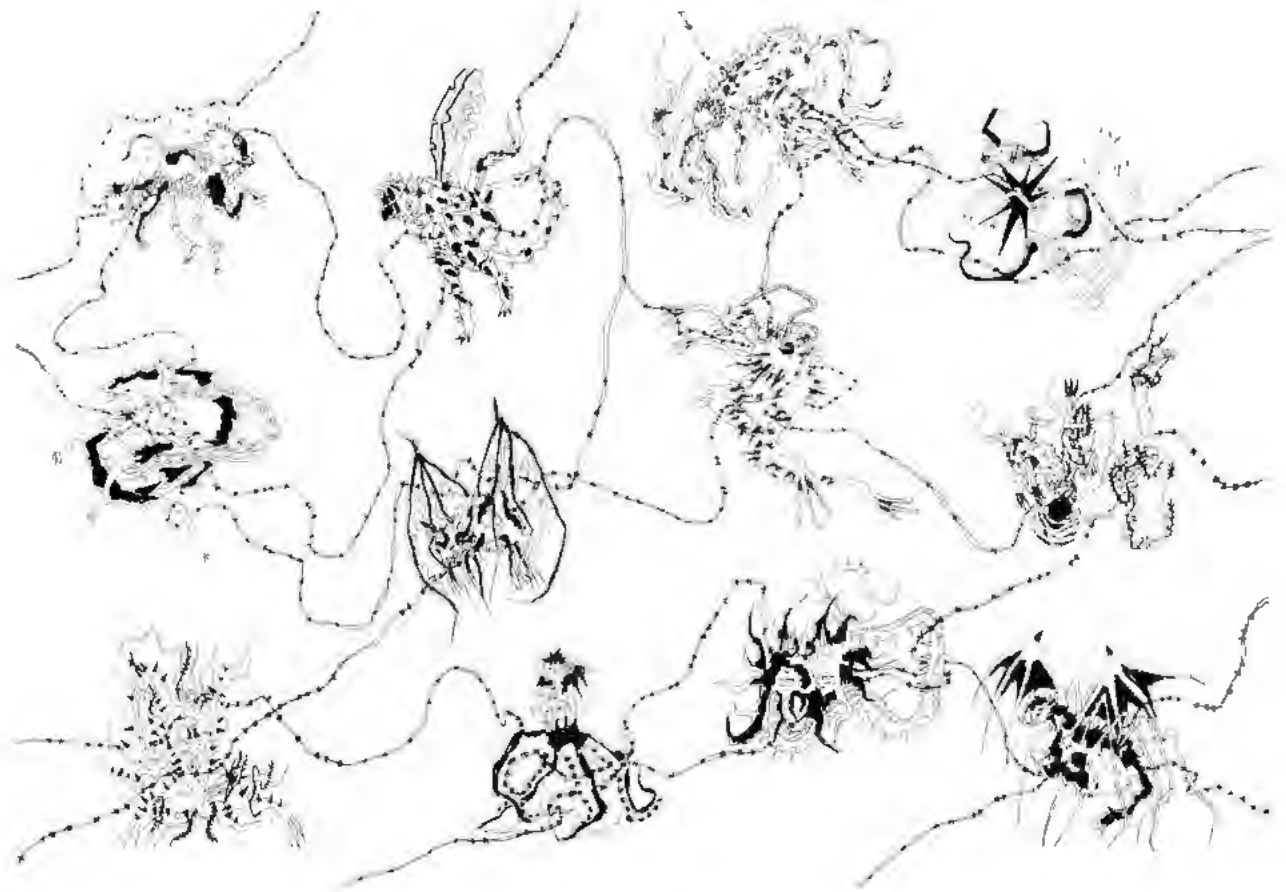

Figura 34. Dibuixos de monstres, esquema.

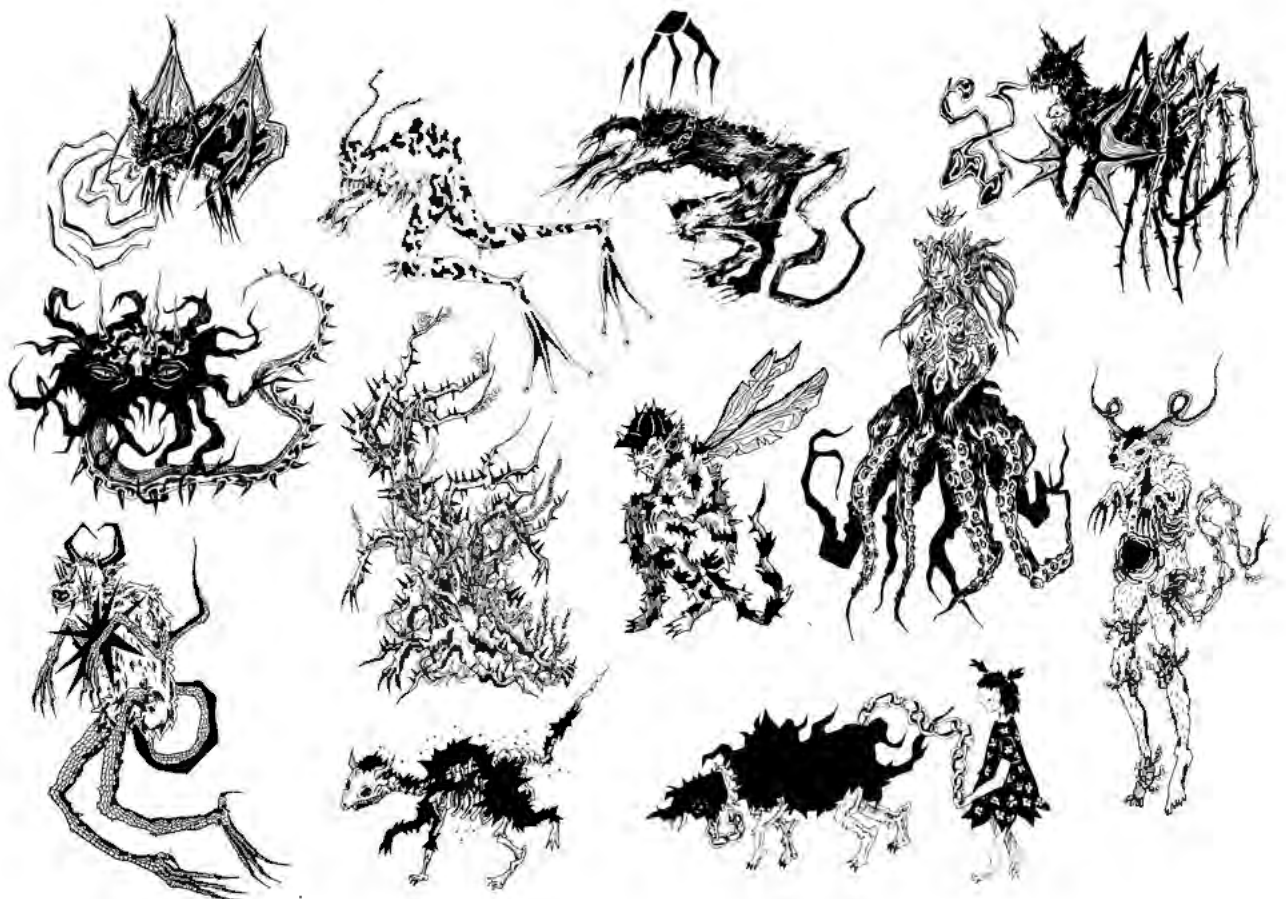

Figura 35. Dibuixos de monstres, elaborats.

Tatuatges

Per al disseny dels tatuatges vaig agafar textures i formes de plantes observades a un Jardí botànic, alterant-les i deformant-les vaig crear vuit imatges diferents. Aquests esbossos els vaig passar a les persones interessades a fer-se els tatuatges perquè escollissin el que més els hi agradava, i juntes vam acabar de modificar-los. Les participants han estat Ali, Aimar i Zak, tres persones trans amb qui tinc una amistat, ja que volia que l'espai de realització fos còmode i íntim tant per a mi com per a les altres.

Els tatuatges, resten també recollits en la coberta de la publicació.

Figura 36. Dissenys tatuatges.

7.3 Registre procés

Una de les parts més important del projecte ha estat el registre del procés de realització del mural i dels tatuatges. Per a fer-ho vaig demanar ajuda a amigues per a fer les fotografies, en cada part participant una persona diferent. Per al procés del mural vaig fer jo mateix els registres, amb el temporitzador de la càmera. No era la forma ideal en què volia fer-ho, però el procés s'ha dilatat en el temps d'execució.

Figura 37, 38, 39, 40, 41 i 42. Fotografies del procés, pintura mural.

Els tatuatges ha estat fotografiats per tres persones.
El procés ha estat registrat amb diferents càmeres digitals, resultant una diferència d'estètica en cada procés.

Boira per les fotografies del tatuatge del cuc,

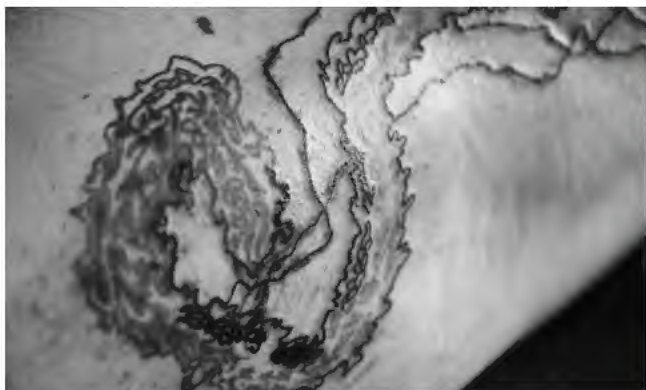

Figura 43 i 44. Fotografies del procés de tatuatge, fetes per Boira.

Bianca pel tatuatge de les plantes carnívores,

Figura 45 i 46. Fotografies del procés de tatuatge, fetes per Bianca.

Konor pel tatuatge de les escames.

Figura 47 i 48. Fotografies del procés de tatuatge, fetes per Konor.

A més de les fotografies amb càmeres digitals, durant l'elaboració del mural Sof i Boira van fer fotografies analògiques i estenopeiques, que van revelar al mateix espai. Va ser una experimentació per captar el moviment en l'espai i alterar les seves dimensions. Ha estat una sort i honor comptar amb la seva feina, ja que les seves fotografies han donat una estètica i visió a la publicació més enllà del registre, com a forma de captar la imatge des de la deformitat i una visió no normativa.

Registre del procés d'elaboració i revelat:

Figura 49, 50, 51, 52, 53 i 54. Fotografies procés d'elaboració i revelat de les estenopeiques, fet per Sof i Boira.

Resultats:

Figura 55 i 56. Fotografies estenopeiques, fetes per Sof i Boira.

Figura 57, 58, 59, 60, 61 i 62. Fotografies estenopeiques i analògiques, fetes per Sof i Boira.

7.4 Obres finals

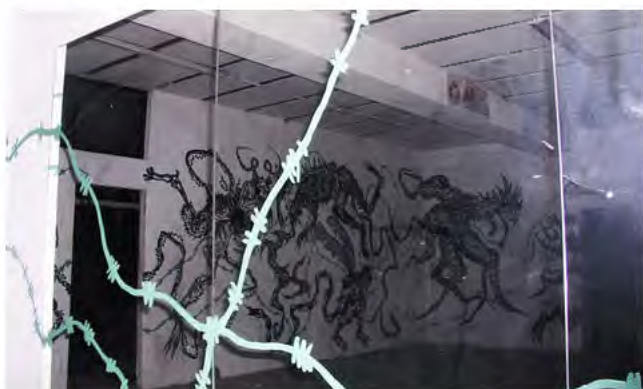
Mural

El mural ha estat realitzat en una sala del bloc La Bombeta, a Riera Blanca 115, a Sants, Barcelona. És un espai que ha estat comprat per un grup de persones del barri i que es convertirà en un any en una cooperativa d'habitatge. De mentre no es executen les obres m'han donat ús lliure de les sales, que ara mateix estan buides.

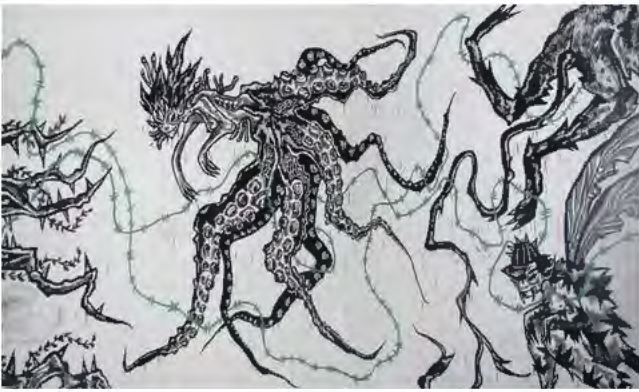
Vaig escollir una de les sales més grans disponibles, de quatre parets de 3,5 metres d'alt i 8 metres d'ample, aproximadament i variant en cada paret. Primer vaig preparar la paret pintant-la de blanc en parts que hi havia anteriors grafitos. Una gran dificultat que vaig tenir en fer el mural va ser el gotelé que hi ha en les parets, alentint molt el procés.

Un cop la paret estava preparada vaig fer l'esbós amb carbonet, i vaig procedir a repassar-ho amb pintura negra de paret, diluïda amb aigua per a fer els grisos de les ombres.

Els monstres són de negre i grisos, i l'únic color que hi ha és la línia que els entrellaça, de color verd.

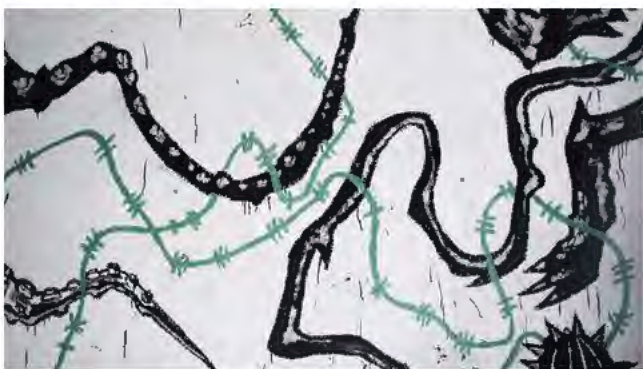
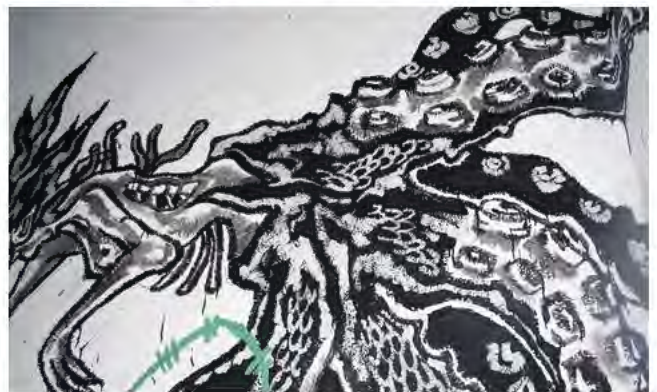
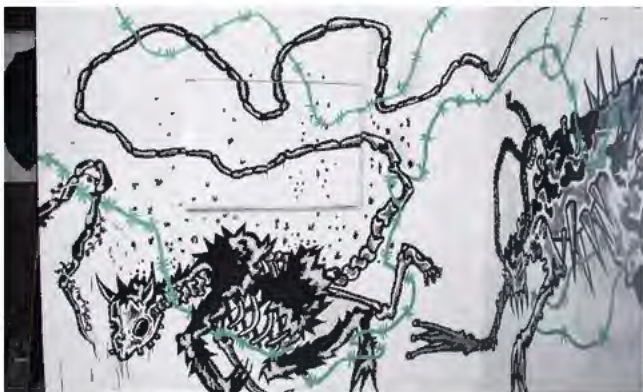

Figura 63 a 88. Fotografies de la sala mural

Tatuatges

Els tatuatges han estat elaborats amb una màquina de tatuar de bobina, amb tinta negra. S'han realitzat a la sala mural, un cop va ser acabada i netejada per a la higiene de la segona part del projecte. Vaig col·locar una llitera, la taula amb tot el material necessari i cadires per a les participants i fotògrafes. Els tres tatuatges van ser fets en dies diferents, que vaig coordinar amb les fotògrafes, i juntes vam intentar fer un espai còmode i agradable per a les participants.

Vaig tenir algunes dificultats, ja que no tinc molta experiència, però a través de l'ajuda de les participants i la seva paciència vam aconseguir acabar-los tots amb un bon resultat.

Entre les participants i les fotògrafes es coneixien, de compartir espais de militàncies, oci o d'amistat, i això es va notar en el procés i l'ambient que es va generar.

Figura 89 i 90. Espai preparat per a tatuar.

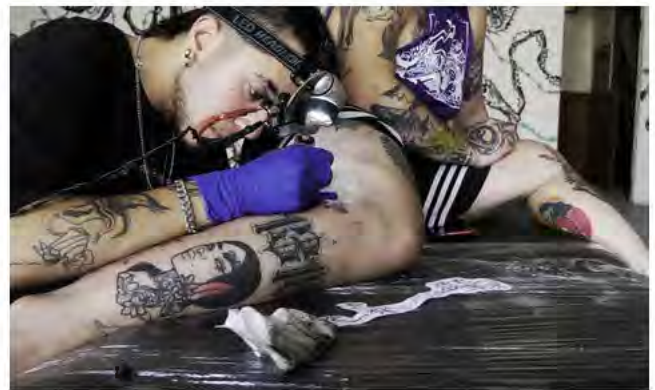

Figura 91 a 102. Registre procés elaboració dels tatuatges.

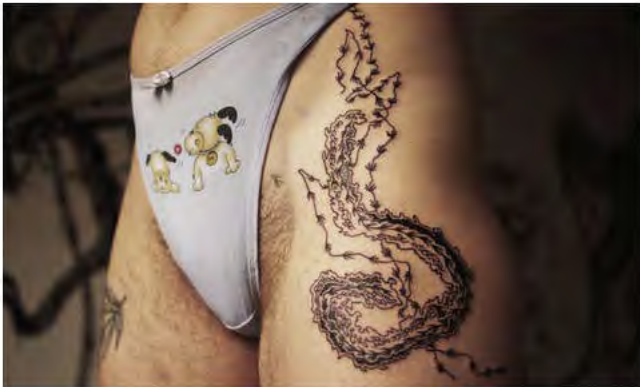

Figura 103 a 115. Tatuatges

Publicació

He fet una edició de 8 exemplars autoeditats. Amb la mesura de la coberta de 24cm x 40cm i de les pàgines interiors de 24cm x 40cm.

S'envolta amb una coberta de cartó d'1mm de gruix, de color gris. Es complementa amb els dissenys dels tatuatges que he estampat amb els colors blanc i negre, al Taller de Serigrafia de la Universitat amb l'ajuda de les mestres de taller David Curto i Montse Carreño. L'enquadernació ha estat realitzada també al taller, amb l'ajuda de Montse. Per a fer-ho hem ajuntat les pàgines amb dos cargols, que ho enganxen a la part inferior de la coberta.

La publicació s'ha fet a una impremta. Les fotografies del registre i les obres han estat impreses en paper, en color i blanc i negre. Els textos, però, s'han fet en paper vegetal, per a jugar amb les transparències de les fotografies.

Figura 116 a 119. Estampat al taller de serigrafia de les cobertes de la publicació

Per a garantir una bona visualització de la publicació i lectura dels textos, he fet una versió en digital per a totes les persones que no puguin accedir a la publicació en físic. En aquesta versió hi ha una aproximació de les pàgines de paper vegetal per aproximar-ho al màxim a la versió impresa. Es pot trobar en el link següent:

<https://drive.google.com/drive/folders/17ikVhJ251YGQ9uLKNiynCI18xuaGyIRb?usp=sharing>

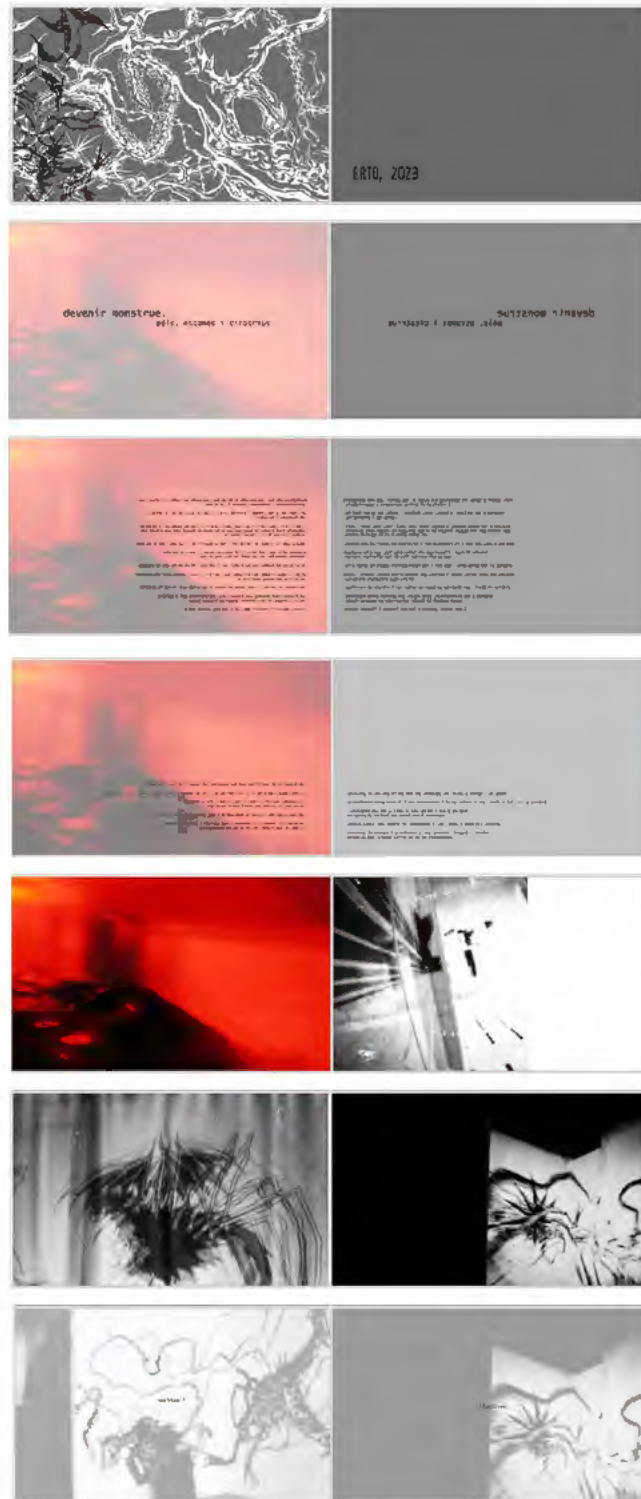

Figura 120. Versió digital publicació

Figura 121, 122 i 123. Publicacions "Devenir monstree. Pèls, escames i cicatrius. Exterior

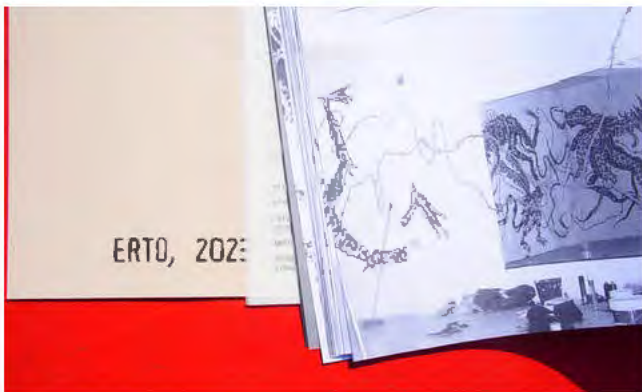
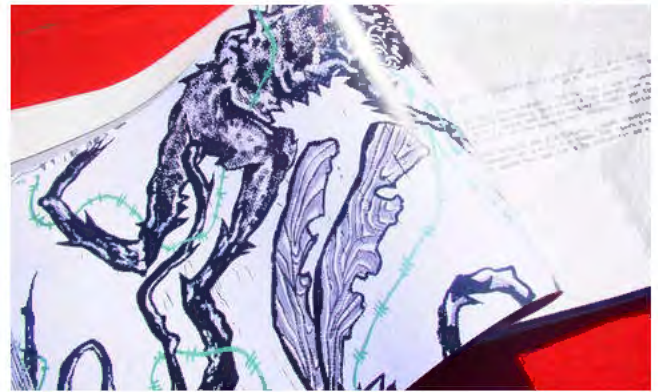
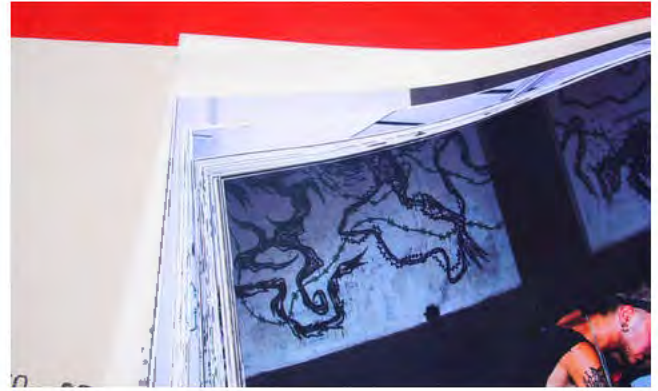
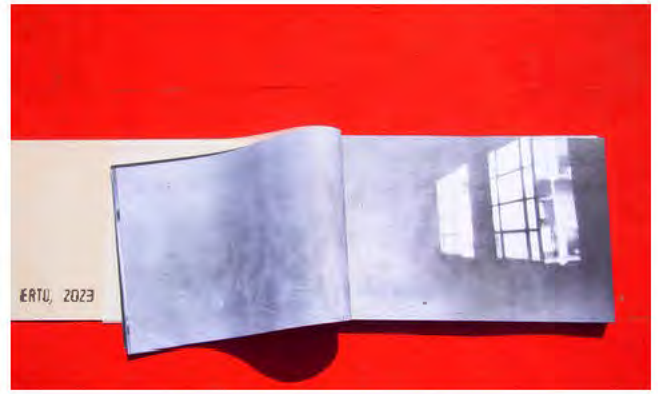

Figura 124 a 133. Publicacions "Devenir monstree. Pèls, escames i cicatrius. Interior

8. Conclusions

Devenir monstre: pèls, escames i cicatrius és un projecte que es nodreix d'una àmplia base conceptual que tracta la monstruositat des de l'experiència personal, pensada des del posicionament de les identitats dissidents. Apareix com a necessitat de donar valor a les vivències dels éssers del marge de la societat, a través de lectures d'autobiografies de persones trans i queer, i s'acaba alimentant de treballs més teòrics amb l'eix centrat en el cos no hegemònic, mutant i subaltern, l'anticapitalisme i el transfeminisme. A partir de la base teòrica, aposta per una materialització de l'obra amb una metodologia conseqüent al discurs, a través de tècniques amb orígens i usos dissidents.

Parteix d'un context molt concret, i aquesta especificitat és el que el fa néixer. Davant una època de gran malestar, amb la culpa i el càstig com a eixos principals, els vincles i espais dissidents em van obrir una via cap a l'acceptació del meu monstre intern i la meva identitat, alleujant aquest dolor. El projecte vol donar gràcies a les relacions que ens donem suport i ens ajuden en la nostra supervivència en un context hostil cap a les identitats subalternes. La casa i el barri van convertir-se en espais que sentia propis i em van permetre créixer personalment i identitàriament. El barri i la lluita crítica per a generar vides alternatives en aquest es va convertir en la meva principal font motivadora, començant per la creació d'espais no-mixts com a revolució política des de l'afecte i les cures.

La sala mural que es realitza és una forma d'expandir la creació artística en un espai, i no només decorar-lo, sinó fer d'aquest un espai segur per a les dissidències. Els tatuatges s'han fet a la sala per donar-li valor i fer entendre que el tatuatge és un procés difícil que ha d'anar acompanyat d'unes cures i seguretat. El tatuatge sorgeix com a tècnica que permet incidir i gravar en el cos la monstruositat, que és un concepte que travessa directament a totes les identitats dissidents. El cos és part de la nostra biografia i mostra les nostres vivències, aquests tatuatges volen apropiarse de la subalternitat per a transportar-se en els cossos, eix principal de lluita i d'opressió de les persones trans i queer.

Un mural que representa a les persones en la seva forma monstruosa es transposa als cossos d'aquestes identitats, gravant-se en la pell com a reivindicació política des de l'afinitat i l'afecte. Tots aquests processos són efímers i desapareixeran en el temps. L'experiència de creació col·lectiva ha estat principal en el projecte, i com a forma de fer-la eterna i visible, s'ha registrat tot el procés en una publicació, com a recopilació de les intervencions i situacions que s'han donat. El registre ha estat col·lectiu, participant-hi diverses persones afins amb la llibertat de registrar de la forma més personal que volguessin, passant per diverses tècniques com l'estenopeica i la fotografia analògica. La publicació i el seu registre també ha volgut ser conseqüent amb la política del projecte, per tant, s'ha fet des de la col·lectivitat no-mixta i amb un enfocament monstruós de la imatge.

Aquesta experiència m'obre al futur noves vies d'entendre l'espai i el cos, de generar pràctiques artístiques que abracin les experiències com a eix principal, però que puguin ser plasmades per a ser viscudes des de l'exterior. Aposto per a la continuació de treballs on la metodologia i la pràctica siguin conseqüents amb la base conceptual. No només m'ha permès fer política, sinó també m'ha permès connectar amb el meu cos i acceptar com el meu malestar que va quedar gravat en el cos, pot ser viscut des de l'afecte entre dissidències i monstruositats.

9. Bibliografia / Webgrafia / Fonts documentals

Per a contribuir en visibilitzar l'expertesa de les autores en la recerca i la docència he decidit, com a posicionament polític, fer ús de l'actualització de citació que ha impulsat la UOC. Aquesta iniciativa proposa l'ús del nom complet dels autos i autores a les referències biogràfiques, en paral·lel a l'ús únic de les inicials que s'utilitza en sistemes internacionals com l'APA i Vancouver.

Aquest projecte vol ser crític, tant amb la seva materialització com en el marc conceptual, i aquesta actualització suposa fer un ús transfeminista de la llengua.

Acuña, Luciana. (s. f.). *Tatuajes y modificaciones corporales*. Mestiza revista.

<https://revistamestiza.unaj.edu.ar/tatuajes-y-modificaciones-corporales/>

Acuña, Luciana. [Arteluciana]. (2023, 27 de març). *No tatuamos lienzos, tatuamos seres humanos, personas*. [Instagram]. <https://www.instagram.com/p/CqTlZwUuhuQ/>

Anarqueer (Vol. 1). (2011). Distribuidora Peligrosidad Social. [Fanzine]

Anarqueer (Vol. 4). (2012). Distribuidora Peligrosidad Social. [Fanzine]

Artistas corporales en red. (2021). *Mi cuerpx, mi decision. Cuerpxs*. [Fanzine] <https://drive.google.com/file/d/1vMUuihRJGDxJLGcWg-b2ZLYevhBLBSD8/view>

Asadaf, Andy. [Asadafyo]. (2023). *Sexualidad humana en identidades rígidas*. [Instagram]. <https://www.instagram.com/p/CsOv8rwJMhG/>

Ascobrillo. [Ascobrillo]. (2023). [Instagram]. <https://www.instagram.com/ascobrillo/>

Benjamin, Walter (2003). *La obra de arte en la época de la reproductibilidad técnica*. Itaca.

Block Lodge Press. [Blacklodgepress]. (2022). *No apologies! No assimilation!*. [Instagram]. https://www.instagram.com/p/CpxE2_olBhk/?ref=Imgum.net&hl=ms

Bonmatí, Maria P. (17 de Novembre, 2022). *Alarma por los suicidios entre adolescentes trans: hasta cinco veces más casos de autolesiones*. El Español. https://www.elespanol.com/ciencia/salud/20221117/alarma-suicidios-adolescentes-trans-vecas-casos-autolesiones/718928365_0.html

Casielles, Laura. (29 de Octubre, 2021). *Un blues de mujeres tiernas como piedras*. Lamarea. <https://www.lamarea.com/2021/10/29/un-blues-de-mujeres-tiernas-como-piedras/>

Costa, S. G. Rigon, D. G. Poggioli, A. Mancaruso, S. Chiodo, A. Casseti (9 de Novembre, 2011). *Autolesión como señal transcultural entre malestar y comunicación: comparación de una muestra italiana y una extracomunitaria*. Fundació Orienta. <https://www.fundacioorienta.com/es/autolesion-como-senal-transcultural-entre-malestar-y-comunicacion-comparacion-de-una-muestra-italiana-y-una-extracomunitaria/>

EXIT, #02: *Sobre la piel*. (2001). Olivares & Asociados.

- Feinberg, Leslie. (2021). *Stone butch blues*. Levanta fuego.
- Feinberg, Leslie. (2023). *Drag king dreams*. Levanta Fuego
- Flores, Valeria i Tron, Fabi. (2013). *Chonguitas, masculinidades de niñas*. La Mondonga Dark
- García Testa, Valeria. (29 de Setembre, 2022). *Tatiana Parceró: "la gente es presa fácil y eso a mí me duele muchísimo*. NOTICIAS. <https://noticias.perfil.com/noticias/personajes/tatiana-parcero-el-arte-es-un-momento-de-libertad.phtml>
- Grupo de trabajo queer. (2005). *El eje del mas es heterosexual. Figuraciones, movimientos y prácticas feministas queer*. Traficantes de sueños.
- Guardiola, Ingrid i Segarra Marta (2023). *El meu cos coneix cants inaudits, la carn diu vers, soc carn espaiosa que canta. Una recerca sobre gènere, monstruositats i esdevenir altrx* [Exposició]. Bòlit, Girona, Espanya. <https://web.girona.cat/bolit/exposicions/2023/cantsinauditsdelcos>
- Haraway, Donna (ed. 3) (2020). *Manifiesto Cyborg*. Kaotica Libros.
- Harvey, David. (2013). *Ciudades rebeldes. Del derecho a la ciudad a la revolución urbana*. Pensamiento crítico.
- Johnson, Marsha P; Rivera, Silvia (2023). *Acción travesti callejera revolucionaria. Supervivencia, revuelta y lucha trans antagonista*. Imperdible Editorial.
- Koprofago. (1 de Gener, 2011). *Los monstruos de Ulisse Aldrovandi*. EL KOPOGRAFO. <http://koprofago.blogspot.com/2011/01/163-los-monstruos-de-ulisse-aldrovandi.html>
- Lefebvre, Henri. (2017). *El derecho a la ciudad*. Capitan Swing.
- Lemebel, Pedro. (2001). *Tengo miedo torero*. Anagrama.
- Mandel, Claudia. (2007). Muralismo mexicano: arte público / identidad / memoria colectiva. *Revista de las artes*, 61 (2), 37-54. <https://www.redalyc.org/pdf/5611/561158764005.pdf>
- Marchante, Diego (2023). *Transbutch: Luchas fronterizas de género entre arte y política*. (Tesis doctoral publicada). Universitat de Barcelona
- Martínez López, Miguel. (2003). VIVIENDAS Y CENTROS SOCIALES EN EL MOVIMIENTO DE OKUPACIÓN: ENTRE LA AUTOGESTIÓN DOMÉSTICA Y LA RESTRUCTURACIÓN URBANA. *Scripta Nova*, VII (146). [https://www.ub.edu/geocrit/sn/sn-146\(109\).htm](https://www.ub.edu/geocrit/sn/sn-146(109).htm)
- Elosua, P. (2010). Valores subjetivos de las dimensiones de calidad de vida en adultos mayores. *Revista española de geriatría y gerontología*, 45(2), 61-71.

Preciado, Paul B. (2020). *Testo yonki. Sexo, drogas y biopolítica*. Anagrama.

Preciado, Paul B. (2020). *Yo soy el monstruo que os habla. Informe para una academia de psicoanalistas*. Anagrama.

Red PutaBolloNegraTransFeminista. (14 de Gener, 2010). *MANIFIESTO PARA LA INSURRECCIÓN TRANSFEMINISTA*. Arte nuevo. <http://arte-nuevo.blogspot.com/2010/01/manifiesto-para-la-insurreccion.html>

Rosen, Miss. (20 de Juliol, 2021). *A KALEIDOSCOPIIC HISTORY OF THE QUEERCORE SCENE IN THE '90S*. Huck. <https://www.huckmag.com/article/a-kaleidoscopic-history-of-the-queercore-scene-in-the-90s>

Sánchez, Javier. (18 de Gener, 2021). *Alelopatía: qué es, tipos y ejemplos*. Ecología verde. <https://www.ecologiaverde.com/alelopatia-que-es-tipos-y-ejemplos-1956.html>

Sexyboy. (2020). *Régimen de la distorsión*. [Fanzine]

Shock, Susy. (2011). *Poemario Trans Pirado*. Nuevos tiempos.

Sosa, Camila. (2019). *Las malas*. Tusquets Editores.

Tarrío, Xosé. (2017). *Huye, hombre, huye*. Diario de un preso F.I.E.S. Imperdible Editorial.

Torres, Diana J. (2011). *Pornoterrorismo*. Txalaparta.

Torres, Helen. (2011). Prólogo a la primera edición. A: Torres, Diana J, *Pornoterrorismo*. Txalaparta.

Valencia, Sayak. (2017). *Capitalismo gore: nacromáquina y performance de género*. Mujeres intelectuales. Clacso.

Valencia, Sayak. (2013). Lo que (todavía) puede un cuerpo. A: Diana J. Torres, *Pornoterrorismo*. Surplus.

Erto Prat Martín